

ДЖЕЙН КРИСТОФЪР ЛЕТЕН СЪН

Превод от английски: Ели Буздрева, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Керълайн Менсфийлд вдигна на кок гъстата си златиста коса и облече бялата престилка. С това започваше нощното ѝ дежурство на медицинска сестра в клиниката на Манхатън.

Пое към служебната стая с мисълта, че през тази нощ едва ли я очаква нещо особено. Двете ѝ колежки, Кати Дженкинс и Луис Форестър, бяха седнали вече зад бюрата си и обработваха болничните картони.

По коридорите осветлението бе съвсем слабо. Старшата сестра тъкмо разговаряше по телефона с един от лекарите в стационара. Кимна леко на Керълайн, щом я забеляза да влиза в стаята.

— Здравей, Керълайн! — извика Кати. — Как ти се струва новият апартамент? — Кати бе изящна и впечатляващо красива.

— О, чудесен е — отвърна Керълайн. — Съжалявам, че позакъснях, но не можах да преценя кога да тръгна от къщи, за да дойда навреме.

— Къде се намира новото ти жилище? — поиска да узнае Луис.

— На 87-а улица — отвърна Керълайн и хвърли бегъл поглед към списъка с новоприетите пациенти.

— На тази улица живеят поне дузина неженени мъже — поясни усмихната Луис.

— Можеш да ги срещнеш и другаде — прекъсна я Кати. — Да знаеш само как изглежда новоприетият със стомашна язва...

Керълайн учудено я изгледа.

— И какво му е особеното на този пациент?

Кати и Луис изпаднаха сякаш в екстаз.

— Невероятен е — прехласнато изрече Луис. — Нали, Кати?

Кати кимна в знак на съгласие.

— Не можеш да си представиш колко е красив, направо божествен! Но иначе е истинско леке — надменен, безпардонен и самонадеян.

— Момичета, моля ви! — Госпожа Робъртсън ги приканваше да говорят по-тихо, докато притискаше с длан слушалката на телефона.

Върху огромното светлинно табло сигналната лампичка за стая 719 започна да премигва. Керълайн се изправи.

— Кой е в тази стая? — попита тя колежките си. — Господин Крюгер?

— Не, него го изписаха днес — поясни Луис и дръзко се ухили. — Там е самият господин Божествен.

— Стискам ти палци! — извика Кати след нея. — Той наистина е непоносимо нагъл.

Керълайн не се чувстваше съвсем спокойна и уверена, докато прекосяваше дългия коридор. Независимо дали бе привлекателен или не, новопостъпилият без съмнение не можеше да се причисли към пациентите, за които тя се грижеше с особено желание.

Работата ѝ и бездруго бе достатъчно напрегната. А и кой ли обичаше да се занимава със заядливи, намусени и вечно мърморещи болни!

Стая 719 се намиреше в частния сектор на болницата, в края на коридора. Сърцето на Керълайн се развълнува, щом стигна до вратата на стаята и прочете името на пациента върху табелката: Ерик Хюстън.

Когато влезе вътре, видя насреща си най-обаятелния мъж, когото бе срещала някога през живота си. Дори и от болничното легло той излъчваше невероятна мъжественост.

— Когато натиснах звънеца, очаквах да се отзове някой квалифициран специалист, а не сестра-стажантка — недоволно я посрещна той.

Керълайн се изчерви за миг, но след това дръзко вирна брадичката си.

— Отдавна съм приключила със стажантската си практика, господин Хюстън. Какво мога да направя за вас?

Той я прониза с тъмните си, почти черни очи.

— Искам да разбера защо в тази проклета, забравена от Бога болница не е възможно да се проведе един обикновен телефонен разговор — ядосано изрече пациентът. — Телефонът изобщо не дава сигнал „свободно“.

Керълайн изпита облекчение, че проблемът е съвсем обикновен.

— След двадесет и два часа централата не работи. Такива са правилата при нас.

— Не бях чувал досега подобна дивотия — раздразнено отвърна Ерик Хюстън. — Имам да уреждам важни служебни дела, и то сега!

— За в бъдеще ще трябва да вметват служебните си телефонни разговори в интервала от девет до седемнайсет часа — любезно вметна Керълайн. — Другата възможност е...

— По дяволите! Престанете да ми говорите със захаросаното си гласче като на душевноболен. Няма да ви представя какви са ангажиментите ми!

— Аз съм медицинска сестра, господин Хюстън. Не мога да зная всичко.

Гласът на Керълайн продължаваше да звучи спокойно и вежливо. Но чувстваше, че едва се владее. Знаеше, че спрямо пациенти със стомашна язва трябва да се подхожда по-предпазливо. Вълнението би могло да предизвика влошаване на състоянието им.

В този миг господин Хюстън отметна нервно завивката от себе си и се изправи. Бе снажен мъж с атлетично телосложение. Беше облякъл светлосиня пижама.

— Е, добре, госпожице...

— Менсфийлд — представи се Керълайн. — Керълайн Менсфийлд.

Наблюдаваше го как се приближава до прозореца и се взира навън. Той мълчаливо се задържа известно време до перваза.

— Значи не мога да направя нищо повече за вас — констатира Керълайн, — а и вие, за съжаление, не бихте могли да промените разпоредбите в болницата. Ще бъде най-добре да си легнете и да се опитате да заспите. Два часа сън ще ви се отразят благотворно. През това време никой няма да ви обезпокои.

Ерик Хюстън светкавично се извърна и стрелна Керълайн с тъмните си очи.

— Какво искате да кажете? Само два часа. Това вече е нетърпимо!

Тя си пое дълбоко дъх. Очевидно лекуващият лекар не бе разяснил на този непоносим пациент какво обхваща терапията при болни със стомашни язви. И сега се налагаше тя да го направи.

— Господин Хюстън — започна Керълайн предпазливо, — пациентите с язва се подлагат при нас на прекалено строга, но затова пък много ефикасна терапия. Тя включва стриктна диета, мляко и съответните лекарства на всеки два часа. Методът е изпитан и дава отлични резултати.

— Намирам го за елементарен — изръмжа той.

— Във всеки случай е за предпочитане пред операция — поясни невъзмутимо Керълайн. — А за един толкова ангажиран мъж, какъвто сте вие, е най-добрата възможност.

— Продължавайте — подкани я господин Хюстън, като не я изпускаше от очи.

Керълайн въздъхна.

— Това, което искам да кажа, господин Хюстън, е, че и най-изпитаната терапия не би могла да има успех, ако пациентът не съдейства активно и не се придържа към указанията на лекаря и сестрите.

Хюстън се отправи бавно към леглото си, легна отново и придърпа завивката до брадичката си.

— Така. Е, какво ще кажете сега, не съм ли най-послушният ви пациент? Не се ли придържам до педантичност към указанията ви?

— Правите го, и то много добре — похвали го Керълайн, като предпочете да игнорира иронията, която бе доловила в гласа му. — Така и трябва да бъде.

— Така и трябва да бъде — подигравателно повтори думите ѝ той. — Бихте ли ми казали колко дълго ще участвам в този театър?

— Сигурна съм, че доктор Шеридън е разговарял вече с вас за продължителността на лечението — отвърна Керълайн, опитвайки се да запази спокойствие въпреки пронизващия поглед на тези тъмни очи.

— В интерес на истината, направи го — призна Ерик Хюстън. — Но и вие бихте могли да добавите нещо.

Тя присви рамене.

— Подобна информация има право да дава само лекуващият лекар.

— Знаете ли, че може и да не ме видите никога повече? — попита господин Хюстън с внезапно променен, почти нежен глас.

— Какво искате да кажете? — Керълайн объркано се вгледа в него.

— Възнамерявам още утре да напусна клиниката. Когато поемете дежурството си и се огледате за любимия си пациент, него вече няма да го има.

— Утре вечер и бездруго нямам дежурство — отвърна сухо Керълайн. — А вдругиден съм дневна смяна. И се обзалагам, че когато дойда в сряда на работа, вие пак ще си бъдете в тази стая.

— Ако щете вярвайте... Ще се убедите, че говоря сериозно. Всички до един сте шарлатани, само дето се мислите за прекалено умни! — изкрещя той, внезапно загубил самообладание. Вие с вашите смехотворни терапии! А глупавите ви пациенти си въобразяват, че ще им помогнете! Но не и аз! На мен такива не ми минават! — Обходи с поглед стаята. — Цялата ви болница представлява някакъв невъобразим кошмар, а в това отвратително помещение започнах да се чувствам дори клаустрофоб!

— Болницата, разбира се, не е строена, за да отговаря на естетическите критерии на нашите пациенти, господин Хюстън — отвърна разгорещено Керълайн.

Този мъж наистина е способен да те изкара извън нерви, помисли си тя.

— Тъкмо в това е грешката — рече той. — Моят собствен проект за клиника „Хюстън“ е вече готов, би трябвало да го видите. И той не е някоя мизерна постройка, съобразена единствено с изисквания от медицински характер.

— Архитект ли сте? — попита Керълайн с нескрит интерес.

— Поне до момента, в който ме доведоха тук, бях такъв. — Той кимна. — Ако отсъствам няколко седмици, всичко ще пропадне.

Ама че самонадеян тип! Въобразява си, че е център на вселената! Керълайн не можеше повече да се насилва да бъде учтива. Вероятно всичко това, което и бе разказал, нямаше нищо общо с истината. Често ѝ се случваше да слуша какви ли не измислени истории от пациентите.

— Опитайте се да поспите, господин Хюстън. Ще ви оставя сам.

Докато крачеше забързано по коридора, си мислеше, че никога досега не бе срещала по-неприятен пациент от господин Хюстън. Но едновременно с това — и толкова привлекателен.

— Е, как беше? — посрещна я нетърпеливо Луис, когато Керълайн прекрачи прага на служебната стая.

Керълайн само поклати глава.

— Кати бе права. Този тип е просто невъзможен.

— Но как изглежда само! — замечтано произнесе Луис.

— С удоволствие бих ти го отстъпила — отвърна Керълайн. —

На мене никак не ми допада.

Луис се усмихна.

— Наистина ли ми го казваш?

— Можеш да ми вярваш. — Керълайн се опитваше гласът ѝ да звучи достатъчно убедително. — Не искам да имам нищо общо с този господин!

Луис отново се усмихна.

— Щом е така, аз ще го поема за остатъка от нощта. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Разбира се — отвърна Керълайн, но думите ѝ не звучаха вече толкова уверено. — Не бих искала да си имам работа с него.

ВТОРА ГЛАВА

Когато Керълайн пое дневната смяна в сряда и влезе в стаята на медицинските сестри, Луис скочи на крака, за да я посрещне.

— Имам невероятна новина за теб!

Керълайн заинтригувано я изглежда. Нямаше никаква представа каква би могла да бъде тази вест.

— Ще можем вече да работим и като болногледачки в частни домове!

— Това е чудесно! — възкликна радостно Керълайн и прегърна въодушевено колежката си.

— Престанете, момичета! — обади се Кати. — И аз се радвам на тази възможност, но Луис вече четвърт час ми играе по нервите с невъздържаните си викове. Не започвай и ти, Керълайн.

— Господи, колко си досадна! — нацупи се Луис. — Остави момичето да се порадва на тази фантастична новина.

Керълайн беше чувала вече за новата програма, касаеща грижите за болни в домашна обстановка. Най-напред я бе приела малко скептично, но след това Кати ѝ бе разказала как това се практикува вече в много други градове и се посреща добре и от пациентите, и от медицинските сестри.

Керълайн бе възприела вече идеята. Перспективата да се откъсне за някой ден от болничното ежедневие и да работи в частен дом бе особено привлекателна.

— Момичета — прозвуча строго гласът на госпожа Шрайнър, старшата на дневната смяна, — таблото свети като коледна елха. Време е да се заемете с работата си.

Дежурните сестри забързаха към болничните стаи, откъдето бяха дошли светлинните сигнали. Всички до една изпитваха невероятен респект от госпожа Шрайнър. Често се отнасяше към тях като надзирател на роби, но пък за сметка на това си разбираше от работата. Това всеки ѝ го признаваше безусловно.

Без да се замисли дори, Керълайн се отправи към стая 719. Някъде по средата на коридора си даде сметка, че там бе досадният Ерик Хюстън. Дойде ѝ наум също, че снощи бе сънувала странен сън — лежеше в прегръдките на този необикновен мъж...

Когато влезе в стаята, видя Ерик Хюстън, изправен до прозореца. Кичур коса бе полепнал по челото му. Макар че изглеждаше прекалено изтощен, той я стрелна с ядовит поглед.

— Сама виждате, че не ми е добре, така че направете нещо, и то по възможност веднага! Климатикът, както виждам, не работи!

Керълайн закипя от гняв. С удоволствие би отвърнала на репликата му по подобаващ начин, но той бе пациент, болен с язва, към когото следваше да проявява снизхождение.

— Господин Хюстън — каза сдържано тя, — както знаете, в тази клиника има централна климатична инсталация. И както би могло да се очаква, понякога не функционира както трябва.

— Даже и на тропиците климатът е по-нормален — извика сърдито той.

— Съжалявам, господин Хюстън, но аз не съм техник, а медицинска сестра.

— Не се и съмнявам, че едно толкова младо момиче като вас не е достатъчно компетентно...

— Благодаря, господин Хюстън — остро го прекъсна Керълайн. — Прекрасен комплимент.

Усмивка се появи върху устните му, но после веднага изчезна.

— Знаете какво искам да кажа, госпожице Менсфийлд. Вие сигурно току-що сте приключили с образованието си...

— Луис Форестър и аз учихме заедно в колежа в Колумбия, господин Хюстън. И двете сме достатъчно компетентни, за да се справим със смехотворните дреболии, за които непрекъснато ни викате.

Изплашена от собствената си смелост, Керълайн прикри уста с ръка. Ето че отново започваше неизбежният конфликт.

— Дали са дреболии или не, но вие повече няма да стъпите в тази стая — пренебрежително подхвърли той.

Какво ли искаше да каже? Керълайн се опитваше да разчете отговора в очите му, но там съзираше само този смущаващ блясък. Не знаеше как би трябвало да се държи отгук нататък.

— Господин Хюстън — предпазливо подзе тя, — ако си спомням добре, вие позвънихте за сестра. Дали сте имали предвид само климатичната инсталация, или бих могла да ви бъде полезна с още нещо?

— Значи нямате повече желание да ми правите компания, така ли?

— Това не влиза в задълженията ми. Тук има още много други пациенти, освен вас, а на мен ми плащат да се грижа за всички. Искате да остана само заради това, че ви е скучно?

— Позвъних най-вече заради ужасната жега в стаята и е възможно още веднъж да го направя, госпожице Менсфийлд. Тук наистина е нетърпимо.

Керълайн трябваше да признае, че той има право. Въздухът в стаята сякаш не достигаше.

— Да не говорим повече по този въпрос. — Ерик Хюстън явно се опитваше да смени темата. — Предайте, моля ви, на доктор Шеридън, че искам да го видя.

— Едва ли ще е възможно. Доколкото зная, този следобед той няма да идва повече в клиниката.

Ерик се взря в нея.

— Какво значи това?

— Доктор Шеридън минава на визитация само веднъж дневно, и то в шест сутринта.

— По дяволите! И все пак, ако го видите, кажете му, че искам да говоря с него.

— Не бих ли могла да ви помогна аз? — предложи Керълайн.

— Не, става въпрос за това, че напускам клиниката.

Керълайн тъкмо се канеше да отвърне, когато внезапен шум от гласове нахлу от коридора. Тя изтича навън, за да види какво става.

Една висока тъмнокоса дама едва не я повали на земята, докато нахлуваше в стаята на Хюстън. Втурна се към него и обвини ръце около врата му.

— Скъпи! — предвзето извика тя. — Едва тази сутрин научих какво се е случило и веднага идвам тук. — Извърна се към Керълайн и сякаш едва сега забеляза присъствието ѝ. Стрелна я със студените си сиви очи: — Ще бъдете ли така любезна да ни оставите за минутка насаме? И донесете след това, ако обичате, нещо разхладително.

Керълайн закипя от ярост. Често ѝ се случваше посетителите в болницата да я вземат за прислужница или сервитьорка. Но с този нагъл маниер тя едва ли някога щеше да свикне!

Предизвикателно впи очи в тъмнокосата дама.

— Аз съм медицинска сестра, а не сервитьорка. Пациентът не бива да пие нищо студено заради състоянието си. А освен това нямаме навика да сервираме на посетителите каквото и да било. Впрочем посещенията в тази клиника не трябва да продължават повече от час. Моля ви да се съобразите с правилника. — След това се обърна и напусна стаята.

— Що за безочие! — дочу гласа на брюнетката зад гърба си. — Скъпи, как издържаш в тази отвратителна болница?

* * *

Когато се върна в дежурната стая, Керълайн запита госпожа Шрайнър дали очаква доктор Шеридън да се появи в клиниката следобеда.

— Не. Защо питате?

— Ами господин Хюстън иска да си тръгва.

— Ще напусне на куково лято — тихо рече тя.

Керълайн се засмя, но смехът ѝ заглъхна в мига, в който забеляза Джон Уоткинс, новоизлюпен интернист. Той се държеше така, сякаш всички завоевания на съвременната медицина се дължаха на собствения му интелект.

— Госпожо Шрайнър — прозвуча надменно гласът му сред неусетно възцарилото се мълчание.

— Да, доктор Уоткинс?

— Коя от сестрите беше преди малко в стая 719?

— Аз — изрече Керълайн твърдо.

Той я изгледа с присвити очи.

— Е, какво е вашето извинение, госпожице Менсфийлд?

Керълайн устоя на предизвикателния му поглед.

— Ако знаех за какво би трябвало да се извинявам, може би щях да го направя.

Очите му потъмняха.

— Госпожице Менсфийлд, ще бъдете ли така добра да се отнасяте с по-голяма любезност към пациентите ни и техните посетители, особено що се отнася до влиятелни личности?

— Доколкото зная, Ерик Хюстън е най-обикновен архитект.

— Нямам предвид него, а госпожица Медълин Синклер, неговата посетителка.

— Оплакала ли се е? — изненада се Керълайн.

Доктор Уоткинс кимна.

— Тъкмо това направи преди няколко минути.

— Може би, за да се позабавлява!

— Керълайн! — извика строго госпожа Шрайнър.

— Вие не знаете как се държа тя — прекъсна я Керълайн, без да се смуцава. — Издаваше заповеди, сякаш съм ѝ подчинена. А аз ѝ дадох да разбере, че не съм ѝ прислужница.

— Какво искаше от вас? — попита доктор Уоткинс недоверчиво. — На мен ми каза, че е помолила само за чаша вода.

— Така ли? Задължена ли съм да обслужвам посетителите? Защо тогава е било необходимо да уча за медицинска сестра? Всъщност не става въпрос за това какво е казала тя, а как го е казала!

— Както и да е — отсеке доктор Уоткинс скептично. — За в бъдеще обаче ще направите по-добре, ако се държите любезно с нея. Във всеки случай бащата на госпожица Синклер има намерение да дари една внушителна сума за новия ни изследователски център.

— Който несъмнено ще бъде проектиран от Ерик Хюстън — иронично вметна Керълайн.

— Внимавай, момиче! — предупреди отново госпожа Шрайнър.

— Не мога повече да търпя целия този театър около нашия пациент със стомашна язва. Ако не се дразнеше непрекъснато, язвата му от само себе си щеше да мине. Тук има толкова много пациенти, които търпеливо понасят болките си и ме безпокоят много по-малко от него.

Доктор Уоткинс отмести поглед към госпожа Шрайнър.

— Мога ли да говоря с вас на четири очи?

Двамата излязоха от стаята. Керълайн успя да долови само откъслечни реплики, между които „вироглава“, „своенравна“ и „прекалено чувствителна“. Не беше трудно да се досети за кого се отнасяха.

Когато госпожа Шрайнър се върна, изглеждаше прекалено спокойна.

— Трябва да бъдете по-внимателна, Керълайн. Не бих искала да повторя това, което каза доктор Уоткинс, но ако държите лекарите да ви уважават, длъжна сте да се съобразявате с някои обстоятелства.

— Госпожо Шрайнър, вие не знаете...

— Не бих искала и да зная. Аз се грижа единствено за образцовия ред в болницата, а когато възникнат проблеми, длъжна съм да ги разреша. Сигурна съм, че ще ме разберете.

Керълайн предпочете да не отговори. Но си помисли, че госпожица Синклер едва ли щеше да дочака някога да бъде обслужвана от нея. Ами да си вземе собствена прислужница, щом е толкова богата!

Малко след това бе разнесен и обядът по стаите. Керълайн се зае с обичайната си обиколка да раздаде медикаментите на пациентите. Стаята на Ерик Хюстън бе последна.

— Нося ви лекарствата — каза любезно тя още щом влезе.

Хюстън бе седнал на стола за посетители, таблата с обяда бе на масичката пред него. Медълин Синклер се бе разположила на леглото.

— На посетителите не се разрешава да седат по леглата — каза Керълайн с категоричен тон.

— Това да не е пак някоя от разпоредбите? — попита Медълин Синклер, без да помръдне от мястото си.

— Да. А друга гласи, че посетителите, които не се съобразяват с правилника, трябва да напуснат клиниката. Сигурно сте наясно с това.

Госпожица Синклер неохотно се изправи, като не сваляше очи от Керълайн. Ерик Хюстън развеселен се подсмивваше.

— Яденето има същия вкус като вчера — иронично отбеляза той. — А и вие ми носите лекарствата със същото закъснение, както колежката ви.

Керълайн пресилено се усмихна.

— Не правете от мухата слон, господин Хюстън. Освен това не бива и да се вълнувате. Трябва да вземете таблетките едва след като се нахраните, а както виждам, все още не сте приключили с обяда.

Ерик Хюстън удари с юмрук по малката масичка.

— Отвратителен буламач! На човек му се повдига само като го гледа. Наистина ми е необходимо доста време, за да го изям, без да се

задавя. Толкова много бих искал да получа един сочен стек, но за това не мога дори и да си помисля...

Керълайн едва прикри усмивката си. Той се държеше като капризно дете и тя усети непреодолимо желание да го сложи поне веднъж на място. Но бе принудена да се откаже от това намерение, защото така би усложнила още повече конфликта помежду им.

— Господин Хюстън, вие получавате същата храна като всички останали пациенти с язва, а сте единственият, който се оплаква. Сигурно знаете, че колкото по-малко се храните, толкова по-бавно ще оздравеете.

Той вдигна ръка, за да спре потока от думи.

— Моля ви! Последното нещо, за което бих искал да говорим сега, е моето храносмилане. Оставете таблетките на нощното шкафче. Обещавам ви, че ще ги взема, след като се нахраня.

— Е, добре — отвърна Керълайн. — Но на ваше място бих побързала с яденето. Иначе съвсем ще изстине и наистина няма да е вкусно.

— Какво си въобразявате всъщност, та коя сте вие? — извика изведнъж госпожица Синклер. — Как смеете да му казвате какво трябва да прави?

— Бих ви посъветвала да не поставяте под съмнение моите наставления, госпожице Синклер. Интересува ме единствено здравето на пациента.

Медълин Синклер безпомощно се обърна към Хюстън:

— Скъпи, трябва още сега да напуснеш това място!

Той сви рамене.

— Най-напред ще си доям послушно картофеното пюре.

И за безкрайно удивление на Керълайн, весело й намигна.

Тя остави таблетките върху нощното шкафче, а след това се върна в дежурната стая. Свлече се изтощена на един стол.

Малко по-късно съвсем неочаквано се появи доктор Шеридън и попита госпожа Шрайнър как се чувства пациентът с язва Ерик Хюстън.

Старшата сестра го информира най-подробно за състоянието на болния.

— Ще го изпиша — отсъди Шеридън накрая.

— Какво? — извика Керълайн изумена.

— Ще бъде достатъчно една медицинска сестра да се грижи за него вкъщи. Там той и бездруго ще има повече спокойствие. Днес следобед може да си тръгва.

Само няколко минути по-късно ръководителката на програмата за домашен патронаж уведоми Керълайн, че тъкмо тя е избрана за болногледачка в дома на Хюстън.

ТРЕТА ГЛАВА

Керълайн знаеше, че не трябва да отхвърля това предложение, ако иска да напредне в професията. Но бе убедена също, че случаят Ерик Хюстън щеше да ѝ коства прекалено много усилия. И все пак трябваше да напрегне всички сили, за да се справи с тази трудна задача.

На следващия ден тя отпътува за Кейп Код. Най-напред със самолет до Ню Бедфорд, а оттам с автобус до Труро.

Пътуването премина относително спокойно и Керълайн се радваше вече на свежия морски въздух и на слънцето, които толкова много ѝ бяха липсвали в Ню Йорк.

Освен работата, тя щеше да разполага и с много свободно време. Възнамеряваше да му се наслади изцяло — щеше да използва всяка възможност за кратки излети до прекрасните плажове. Още повече че ѝ се предоставяше на разположение и автомобил, както вече бе разбрала.

Когато слезе от автобуса в Труро, тя се огледа на всички страни, за да види дали Ерик Хюстън не бе изпратил някой да я посрещне. Но наоколо бе пълно с народ и Керълайн изчака, докато навалицата се поразпръсне.

Една симпатична дама — около петдесетте, с прошарена коса и грейнали сини очи — я наблюдаваше от известно време. Керълайн решително се отправи към нея.

— Навярно вие сте Керълайн Менсфийлд? — попита учтиво дамата.

— Да — отвърна зарадвана Керълайн.

— Здравейте, аз съм Грейс Хюстън, лелята на Ерик. — Дамата се засмя, след като забеляза удивлението, изписано по лицето ѝ. — Приятно ми е, че това ви изненадва, мила. Аз съм по-младата сестра на баща му... Това ли е целият ви багаж?

Керълайн погледна старомодния си куфар.

— Всъщност летните дрехи не се нуждаят от много място, госпожо Хюстън.

— Наричайте ме просто Грейс.

Керълайн се усмихна.

— С удоволствие.

Потеглиха с един стар форд. Керълайн се наслаждаваше на великолепната гледка и вдишваше с удоволствие свежия морски въздух. Искаше ѝ се да прекара всяка свободна минута сред природата.

Грейс не спираше да ѝ разказва за околните забележителности и да ѝ препоръчва най-хубавите ресторанти и бутици.

— Как е господин Хюстън? — попита Керълайн накрая. Изненадваше я фактът, че Грейс се държи към нея като към гостенка, а не като към болногледачка.

— О, той е много добре. Всъщност не бих казала, че има някакъв съществен напредък, но мисля, че постъпихме правилно, като го доведохме вкъщи. В тази клиника нямаше да може да издържи дълго време. Впрочем не е необходимо да си завършил медицина, за да разбереш, че той се нуждае най-вече от спокойствие и почивка.

— На какъв интервал взема лекарствата си? Доктор Шеридън препоръча да се опитам постепенно да понамаля дозата. Но не зная какво е казал на вас.

— Бях започнала да му ги давам на всеки два часа. Но Ерик така настръхна срещу терапията, че в крайна сметка трябваше да се предам. За щастие състоянието му не се влоши. И се надявам да няма проблеми — поне докато мога да го отклонявам от неговата работа. Но вчера той изпадна в такъв изблик на гняв, че се изплаших. Слава богу, после се поуспокои.

— Хм! — замислено изрече Керълайн. — Може би не е чак толкова лошо да работи от време на време по малко.

— Как си представяте това, мила? Та нали напрегнатата работа провокира тази язва на стомаха?

— Възможно е — отвърна Керълайн, — но и бездействието предизвиква стрес.

— Разбирам какво искате да кажете — съгласи се Грейс. — Радвам се, че в дома ни влиза една изключително умна медицинска сестра.

Керълайн се усмихна. А после занемя от удивление, когато автомобилът навлезе в обширна алея, която сякаш нямаше край. Това ли бе имението на Хюстън?

Бе очаквала да види, разбира се, голяма, солидна постройка, с крило за гости. Но това, което се разкри пред погледа ѝ, надмина всичките ѝ очаквания.

Огромна, облицована в дърво сграда, масивна и все пак елегантна, се появи внезапно насреща ѝ. Тази къща бе красива като в приказките.

А още по-омагьосваща бе великолепната панорама. Имението бе разположено непосредствено над крайбрежната ивица. От едната му страна се разпростираше огромна зелена морава, а от другата се стелеше златистият морски пясък. Вековни дървета обграждаха къщата от трите ѝ страни.

— Прекрасно е! — Каролин бе очарована. — През цялата година ли живеете тук? — попита тя, щом слязоха от автомобила.

— По принцип, да. Ерик идва обикновено през лятото, но през зимата оставам съвсем сама.

— Сигурно и тогава е чудесно.

Слънцето бавно залязваше, а хоризонтът пламенееше. Цялото крайбрежие бе потопено в златисто сияние.

— О, боже! — Един писклив женски глас прозвуча внезапно зад тях. Керълайн много добре знаеше на кого принадлежи.

Обърна се и се озова лице в лице с Медълин Синклер. Брюнетката бе облечена в семпъл бял панталон и блузон на черно-бели райета. В едната си ръка държеше чаша с коктейл, а в другата — цигара.

— Това сте вие наистина — продължи Медълин със същия тон.

Грейс удивено местеше поглед от Медълин към Керълайн.

— Вече се познавате?

— Ами това е сестрата, за която ти бях разказвала!

— За която си ми разказвала?

— Да, сестрата, от която се оплаках на лекуващия лекар.

— Медълин, моля те — укорително изрече Грейс. — Госпожица Менсфийлд ще живее в моя дом като гостенка и болногледачка и би трябвало да се държиш към нея с необходимото внимание.

Медълин отметна предизвикателно назад дългата си коса и прониза с поглед най-напред Грейс, а след това и Керълайн.

— Разбира се — с неприкрита неприязън каза тя. — Добре дошли, госпожице Менсфийлд. Мога ли да ви предложа нещо за

пиене?

— Не, благодаря — отвърна любезно Керълайн и се обърна към Грейс: — Бих предпочела да вляза в къщата, за да видя господин Хюстън.

— Щом така предпочитате. — Грейс я поведе към вестибюла. — Сигурна съм, че ще ви се зарадва. И го наричайте само Ерик.

— С удоволствие — каза несигурно Керълайн. Предпочиташе самият Хюстън да ѝ направи подобно предложение.

— Мисля, че ако Медълин ви чуе да казвате „господин Хюстън“, ще се отнася към вас като към прислужница.

Изкачиха каменните стъпала и се озоваха в прохладен, затъмнен вестибюл. Керълайн осъзнаваше, че благоприятното стечение на обстоятелствата би трябвало да я прави щастлива. Макар че нямаше да ѝ бъде никак лесно да съжителства под един покрив с госпожица Синклер и Ерик. Но къщата и цялото имение бяха толкова красиви, че свободното ѝ време щеше да бъде истинска почивка в Кейп Код — един от най-прекрасните заливи на света.

— Имате чудесен дом — обърна се тя към Грейс, докато вървяха по коридора.

— И се чувствам много добре в него — отвърна Грейс лъчезарно. — Това е вашата стая, Керълайн. Последната вдясно.

Стаята бе подредена с много вкус, всичко в нея беше в бяло. Бели плетени кресла в единия ъгъл, а в другия — огромно месингово легло с бяла покривка. Килимът бе в меки пастелни тонове.

Грейс се оттегли и остави Керълайн да подреди багажа си. Обясни ѝ къде е стаята на Ерик и я покани на чаша чай във всекидневната.

Керълайн искаше да види Ерик, преди да се заеме с подреждането. Погледна се в огледалото.

Дългият път бе оставил следи по лицето и дрехите ѝ. Русата ѝ коса бе разпиляна на сплъстени кичури по раменете, а гримът по миглите — размазан. Светлосинята ѝ блуза и ленената пола бяха прекалено измачкани, а сандалите ѝ — целите в прах.

Набързо се изми и преоблече с бял панталон и блуза в лавандулов цвят, пооправи и грима си.

После потърси апарата за кръвно налягане, стетоскопа, медикаментите и болничния картон на Ерик и се отправи към неговата

стая в другия край на коридора.

— Да, моля — прозвуча отвътре умореният и едновременно с това гневен отговор на Хюстън след нейното боязливо почукване.

Керълайн усети как сърцето ѝ се свива, щом пристъпи прага на стаята.

* * *

Ерик стоеше, изправен до масивна чертожна маса, обграден от купища чертежи и рула кадастрон. Част от тях бяха разпръснати и по пода, вероятно запратени там от Хюстън в изблик на гняв.

Непокорният кичур коса, паднал върху челото му, очевидно го нервираше. Но в момента без съмнение Керълайн бе тази, върху която Ерик Хюстън възнамеряваше да стовари раздражението си.

— Само не ми казвайте, че трябва да съм в леглото, госпожице... ах... както и да е, няма значение. Смятам да приключа с тази работа и не желая да ме увещавате нито вие, нито Грейс, нито пък Медълин. — Очите му гневно искряха. — Надявам се да ме разберете правилно. Ако зависеше от мен, щяхте да си спестите пътя дотук.

Керълайн пое дълбоко дъх.

— Господин Хюстън... искам да кажа, Ерик... — Реши да се обръща към него така, както Грейс ѝ бе препоръчала. Когато забеляза, че това очевидно го развеселява, тя се почувства малко глупаво. — Не съм тук като надзирателка и не възнамерявам да ви забраня да правите това, което желаете.

Той арогантно присви рамене.

— Все ми е едно какво възнамерявате вие, Грейс или Медълин. Зная само, че ще правя това, което ми харесва.

— Не виждам нищо лошо в намеренията ви — побърза да каже Керълайн. — Ако не решите да предприемете, разбира се, нещо, което да навреди на здравето ви.

Той не сваляше от нея очи и видимо се забавляваше.

— Значи мога да правя всичко, което си поискам? Това ли искате да кажете, госпожице Флоранс Найтингейл^[1]?

Керълайн се изчерви, без да осъзнава защо думите му я изваждаха от равновесие.

— Сигурна съм, че знаете добре какво имам предвид — отвърна неуверено тя. — Ако излизате например вечер и си позволявате пица и мартини...

— Отвратителна комбинация, от която може само да ми прилошее — прекъсна я той.

— Ако злоупотребявате със здравето си, дължна съм да ви предупредя, че ще се обадя на доктор Шеридън.

— Значи играете ролята на шпионка — подигравателно изрече той. Усмивка се прокрадна по устните му.

— Мисля, че постоянното припламване на искри между нас не е в полза на нито един от двамата — каза Керълайн с мисълта, че не би трябвало да го дразни.

Ерик гръмко се изсмя. Керълайн слисано го изгледа.

— Вие изобщо не знаете какво означава „припламване на искри“ — доволно произнесе той. — Би трябвало поне веднъж да присъствате на някой от прословутите дебати между грандиозната дама Медълин Синклер и неповторимия Ерик Хюстън.

Отново се изсмя и се изправи. Потърка брада, скръсти ръце пред гърдите си и бавно се приближи към Керълайн. Застана на сантиметри от нея и се взря право в очите ѝ.

— Защо всъщност дойдохте в стаята ми? — попита той. — Имам прекалено много работа, а ако Медълин чуе гласовете ни, само след няколко минути ще се появи тук с алкохол, цигари и купища храни. — После поклати глава. — Наистина, госпожице...

— Наричайте ме само Керълайн.

— Керълайн, моля ви да си вървите. Трябва да довърша работата си.

— Но най-напред ще измеря кръвното ви налягане и ще проверя пулса.

— Какво щях да правя, ако ви нямаше вас! — иронично произнесе той. — Със затаен дъх очаквам резултата.

— Бих искала да ви кажа също — продължи невъзмутимо тя, — че според доктор Шеридън бездействието е по-неприемливата алтернатива, що се отнася до вашия случай.

— Допускам, че както винаги, и този път мнението ви съвпада с това на доктор Шеридън — сухо изрече Ерик Хюстън.

— Точно така — отвърна дръзко Керълайн. — Но лекарствата ще трябва да вземате редовно. Впрочем кога сте пили таблетките за последен път?

Той се усмихна.

— Ами познайте!

— Господин Хюстън, мисля, че не си струва... — Тя поклати глава.

— Защо не ме наричате вече Ерик?

— Ами добре... Ерик — каза тя. — Наистина ще си имам неприятности с доктор Шеридън, в случай че нещо ви сполети, и вие го знаете много добре.

— Печелите — предаде се той. — Може би преди пет или шест часа взех лекарствата.

— Преди пет часа? — извика ужасена Керълайн. — Кога сте пили чашата си с мляко за последен път?

Той сви рамене.

— Не зная. Тази сутрин, но по кое време — не мога да ви кажа. А и вече ненавиждам млякото!

— Това е невъзможно — разгорещи се Керълайн. — Трябва на всеки два или три часа да пиете чаша обезмаслено мляко. Всъщност доктор Шеридън смята да намалим постепенно дозата. Но ако сте толкова неразумен... — Керълайн се огледа в просторната стая. — Тук някъде няма ли сервизно помещение?

— Елате с мен! Ще ви заведа дотам!

— Не! — Тонът ѝ бе по-категоричен, отколкото би искала да прозвучи. — Не — повтори тя малко по-меко. — Вие ще останете тук. Само ми обяснете как бих могла да го откроя. Поне докато съм в този дом, бих искала да се щадите и да не обикаляте без нужда наоколо. Но как ще прекарвате нощите си — не бих могла, разбира се, да контролирам.

Лицето му потъмня от досада.

— Както вече ви казах, в моята къща ще правя това, което искам и когато си поискам! Разбрахте ли? И ми е все едно какво ще предадете на вашия доктор Шеридън.

— Ще ми кажете ли поне къде бих могла да намеря млякото? — попита Керълайн с възможно най-спокоен тон.

— Разбира се — отвърна намръщено той. — В края на коридора има малка кухня, точно срещу вашата стая. Там би трябвало да намерите всичко, което ви е необходимо.

В „малката кухня“, която бе с двойно по-големи размери от нейната собствена кухня в Ню Йорк, Керълайн наистина намери мляко. Наля една чаша и я постави върху малка табла заедно с три таблетки. След това се запъти пак към стаята на Ерик.

— Госпожице! — Керълайн долови пискливия глас на Медълин зад гърба си в момента, в който искаше да отвори вратата на Ерик. Прозвуча така, сякаш някакъв нетърпелив посетител подканя мудна сервитьорка.

— Да, моля? — попита тя с хладен тон.

— Аз ще внеса табличката — властно се разпореди Медълин. — Не е необходимо чак толкова да се престаравате.

Керълайн любезно се усмихна.

— О, това просто е мое задължение.

Обърна гръб на Медълин с намерение да натисне дръжката. Но госпожица Синклер не отстъпваше.

— Не, наистина, госпожице...

— Менсфийлд — каза търпеливо Керълайн. Бе сигурна, че Медълин знае името ѝ. — Керълайн Менсфийлд. Но можете да ме наричате само Керълайн — любезно предложи тя.

— Керълайн, настоявам... — По лицето на Медълин се бяха появили ярки червени петна.

Керълайн бързо отвори вратата и изрече:

— Можете да влезете и вие.

— И сама зная това! — остро отвърна Медълин.

— Исках само да кажа — поясни Керълайн, — че няма да слагам инжекция на Ерик, при което е нежелателно присъствието на чужд човек. Но не очаквайте от мен да ви прехвърля задълженията си. Отговорността за здравето на Ерик съм поела аз.

Госпожица Синклер присви очи.

— Докога възнамерявате да останете в къщата, госпожице Менсфийлд? — попита мрачно тя.

— Докато Ерик се възстанови напълно и доктор Шеридън реши, че за в бъдеще ще може сам да се грижи за себе си.

Медълин се усмихна многозначително, сякаш внезапно ѝ бе дошло нещо наум.

— Щом е така, госпожице Менсфийлд, можете още сега да опаковате багажа си и да отпътувате обратно. Ерик вече се чувства добре и спокойно може да се грижи за себе си.

— Какво става навън? — извика отвътре Хюстън. — По дяволите! Няма по-досадно нещо от шептене, от което схващаш едва половината! Керълайн, влезте най-сетне.

Керълайн обърна гръб на госпожица Синклер и влезе в стаята. Ерик стоеше все още надвесен над чертежите си, а междувременно подът бе обсипан с още повече изпомачкани листове.

Черните му очи гневно, но едновременно с това и иронично я следяха и тя почувства как се изчервява.

— Какво, по дяволите, става навън? — припряно попита Ерик.

— О, нищо. — Тя избягваше да го погледне и постави табличката върху бюрото до чертежите. Чувстваше, че Ерик не сваля очи от нея. — Медълин искаше... ах, съвсем не е важно. — Вдигна несигурно поглед към него.

В очите му съзря непознат досега блясък.

— Какво искаше Медълин?

Керълайн въздъхна.

— Искаше да знае дали може да ми бъде в помощ, но аз отказах.

Ерик се засмя.

— Това, което успях да доловя обаче, звучеше съвсем различно — подсмихна се той. — Понякога Медълин е малко... е, да кажем — малко своенравна. У всяка млада жена вижда съперница.

Керълайн отново се изчерви.

— Що се отнася до мен, не е необходимо да се притеснява — отвърна тя. Обърна се с гръб, събра таблетките в ръка, без да осъзнава какво прави. — В крайна сметка знае защо съм тук.

„Боже мой, помисли си в същия миг, та аз едва успявам да се владея пред него. А няма никаква причина да се вълнувам така!“

— Предполагам, че таблетките са за мен — каза Ерик и посочи лекарствата в ръката ѝ.

— Да, естествено — отвърна смутено Керълайн и му подаде хапчетата и млякото. — И ви моля да не коментираме повече начина на лечение. Сам знаете колко е важно всичко това за вас.

Той кимна с подчертана сериозност.

— Зная, иначе изобщо нямам шанс.

Керълайн се усмихна.

— Макар и бавно, сякаш започвате да осъзнавате този факт.

— Ами тогава — Ерик задържа една от таблетките между палеца и показалеца, — номер едно! — Погълна таблетката, взе втората, а после и третата със същата церемониалност. — Така. Искате ли да се уверите, че не съм скрил таблетките под езика? — попита иронично.

— Сигурна съм, че вече са в стомаха ви — отвърна Керълайн и червенина заля отново лицето ѝ. — Сега трябва само да премеря пулса ви и кръвното налягане. И с това ще приключим за днес.

Тя повдигна ръкава на халата му и се опита да пристегне маншета на апарата.

— Така е добре — каза след малко, когато най-сетне успя да се справи и пъкна слушалките на стетоскопа в ушите си. — А сега дишайте спокойно — помоли го тя и наpomпа маншета. Действаше внимателно, като не откъсваше поглед от измервателния апарат. — Никак не е лошо. Сто и трийсет на осемдесет. Разтворете, моля, халата.

Ръцете ѝ трепереха. Какво ли щеше да стане, ако бе гол под халата? Тя, разбира се, бе медицинска сестра, но в този миг се чувстваше просто жена, а Ерик бе невероятно привлекателен мъж. Какво трябваше да направи, ако...

Но за щастие той носеше слипове. Керълайн не можеше да отмести поглед от атлетичното му тяло. После обаче си наложи да се съсредоточи единствено в прегледа.

— Няма да продължи дълго — поясни тя.

— Не се притеснявайте — отвърна Хюстън с приглушен глас.

Керълайн допря мембраната на стетоскопа в средата на гърдите му.

— Ах! — извика недоволно той.

— О, съжалявам! — промърмори тя. — Сигурно е много студена?

— Ледена е! — отвърна той.

— Извинете ме. След минутка ще свършим, ако стоите спокойно.

Той я изгледа ядно и след това забодя поглед в тавана, докато Керълайн прислушваше гърдите и гърба му. Тя едва успяваше да се

съсредоточи и се наложи да повтори половината от процедурите. Накрая остави стетоскопа настрана.

— Е, това беше — с облекчение изрече Керълайн. — Следващия път няма да продължи толкова дълго.

— И защо? — Гласът на Хюстън прозвуча почти нахално.

Какво би могла да отвърне? Немислимо бе да му каже, че го намира за толкова вълнуващ и интересен, че изобщо не може да се концентрира и едва отброява до дваайсет!

— О... ами не зная — едва изрече тя. — Просто следващия път процедурите ще бъдат по-малко на брой. — „Дано да ми повярва“, мислеше си в същото време.

— Надявам се — каза Ерик. — Зает съм с прекалено много работа, както вече знаете.

— Добре, веднага ще изпратя някой да ви донесе обяда. След два часа ще се отбия при вас отново.

— Ще обядвам долу — обяви той твърдоглаво. — Стълбите няма да ми струват кой знае какво усилие, госпожице Менсфийлд.

— Но вие трябва да лежите. Трябва да се придържаме към назначената терапия.

Очите му гневно я пронизаха.

— Тогава излезте от стаята и ме оставете сам, щом толкова стриктно се придържате към терапията.

— Разбира се — отвърна остро тя. — Не съм дошла тук, за да си приказваме.

Накани се да тръгва и взе табличката. През цялото време имаше усещането, че по лицето на Ерик се прокрадва лека усмивка. Но можеше и да се заблуждава. Той не каза нито дума, докато тя излизаше от стаята.

* * *

В кухнята Керълайн окачи болничния картон на стената, отбеляза върху него часа, в който бе дала лекарствата на Ерик, а после слезе долу.

Намери Медълин и Грейс на верандата пред трапезарията.

Керълайн седна при тях.

— Тук е прекрасно — каза тя.

— Все някога на човек му омръзва — отвърна отегчено Медълин.

— За себе си не бих могла да кажа същото — възрази Грейс.

Медълин високомерно я изгледа и отпи глътка от коктейла, който държеше в ръката си.

— Не иска ли и малката болногледачка нещо освежително? — попита тя иронично. — Водка с грейпфрут може би?

— О, няма да е лошо — каза приветливо Керълайн.

Медълин ѝ приготви коктейла.

— Как е нашият темпераментен архитект? — попита тя между другото.

— Ще има някакъв напредък, ако се придържа към предписанията на доктор Шеридън.

— О, това е добре — рече Грейс. — Толкова се радвам, че сте сред нас. Присъствието ви просто ме успокоява.

Медълин се обърна към медицинската сестра:

— Всъщност вдругиден вечерта устройвам парти. Вие естествено сте сред поканените.

Грейс хвърли към Керълайн угрижен поглед.

— Намирате ли това за редно? Медълин, не бива да забравяш, че Ерик си е дошъл от болницата едва вчера.

— Господи, Грейс, не бъди толкова тесногръда — раздражено отвърна Медълин. — Ерик има нужда от развлечения. Ще се побърка сам в стаята си! Заради тази язва пропуснахме вече толкова партита.

Керълайн не вярваше на ушите си. Знаеше, че докато е в този дом, тази жена щеше да ѝ създава още много проблеми. Личният живот на Ерик Хюстън не я засягаше, но ако се отразяваше неблагоприятно върху здравето му, тя трябваше да се намеси.

Пое дълбоко дъх, преди да се реши да говори.

— Съжалявам, но ще трябва да отложите партито. Прекалено рано е за Ерик, наистина прекалено рано... — добави замислено тя.

Медълин втренчи в нея студените си сиви очи. След това внезапно се изсмя и заяви демонстративно.

— Не, мила моя. Увеселение ще има. Поканите вече са раздадени, а освен това намирам, че вие превишавате правата си в тази къща. Доколкото съм информирана, частният живот на Ерик не влиза в

обсега на терапията. Не бихте искали да провалите контактите с деловите му партньори, надявам се?

— Точно това възнамерявам да направя — отвърна строго Керълайн. — Не съм дошла тук за собствено удоволствие, а за да поема отговорността за здравето на Ерик. Той има нужда от спокойствие и тишина. Ако някой ги застрашава, аз съм длъжна да го спра.

— Медълин, мисля... — опита се да се намери Грейс, но госпожица Синклер злобно я изгледа.

— Моля те, не се меси!

— Е, аз нищо не зная... — предаде се Грейс.

— Не вярвам да познаваш Ерик така добре, както аз го познавам — избухна Медълин.

— От трийсет и шест години съм негова леля. Това ми дава известни права.

— Не ставай смешна — отвърна раздражено Медълин. — Аз също го познавам. Но Ерик има нужда от хора около себе си. И най-вече — продължи с нетърпящ възражение тон — контактите са особено важни за работата му. Тъкмо на коктейли човек се запознава с куп влиятелни личности.

— Що за безразсъдство! — въздъхна Грейс. — Слава богу, той вече е с достатъчно клиенти. Едва ли има някой друг в неговия бранш, който може да се похвали с толкова много поръчки.

— Медълин — подзе спокойно Керълайн, — мисля, че не си давате сметка за сериозността на положението. Ерик е на път да оздравее, но и най-малкото вълнение може да доведе до влошаване на състоянието му и ще трябва отново да постъпи в болница. И тогава едва ли ще се размине без операция. Защото нито лекарствата, нито пък режимът на легло ще могат да му помогнат.

— Не вярвам едно-единствено парти да влоши състоянието му, госпожице Менсфийлд. — Медълин се изправи. — Ако докторът иска да говори с мен по този въпрос, нека да ми се обади.

Тя изпи чашата си до дъно и наперено влезе в къщата.

Керълайн почувства как се вцепенява от страх. Бе ѝ възложена отговорна задача и на всяка цена трябваше да се справи. В случай че състоянието на Ерик се влошеше, тя със сигурност щеше да бъде

елиминирана от програмата и тогава трябваше да започне всичко отначало...

— Керълайн?

— Да? О, съжалявам, Грейс! Бях се замислила как да постъпя в тази ситуация — обясни разсеяно тя.

Грейс ѝ се усмихна.

— Не се тревожете, мила. Все някак си ще се реши и този проблем. Не мислите ли, че е добре, ако Ерик не променя старите си навици?

— Какво искате да кажете? — попита Керълайн озадачена.

Грейс присви рамене.

— Може би Медълин има право. Докато пътувахме с колата насам, вие ми казахте, че няма да е лошо, ако Ерик отново се захване с работа. Възможно е това да е валидно и за личния му живот. Просто не зная...

— Разбирам какво имате предвид — каза замислено Керълайн.
— Но според мен в никакъв случай не трябва да има парти.

— Бих могла да говоря с Ерик, ако искате — предложи Грейс.

Керълайн категорично отказа.

— Благодаря, Грейс — каза тя, — но не бих искала да го правите. Това е мое задължение. Освен това Медълин би могла да устрои партито в своята къща.

Грейс обаче бе скептично настроена.

— Тя държи да демонстрира, че двамата с Ерик са неразделна двойка. Всъщност иска да отнеме всяка надежда от страна на останалите конкурентки.

— Разбирам — отвърна Керълайн. — Мисля, че ще бъде най-добре да се посъветвам с доктор Шеридън. — Тя въздъхна обезсърчено. — Предпочитах да не го правя, но нямам друг избор.

Грейс съчувствено я изгледа.

— Наистина не ви завиждам за професията. Още по-малко пък, що се отнася до Ерик...

[1] Флоранс Найтингейл — англ. филантропка. През Кримската война организираше служба за подпомагане на ранените и този неин пример подготвил и създаването на Червения кръст. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Потискаща тишина цареше в трапезарията, докато Керълайн, Грейс и Медълин вечеряха. Разменените помежду им няколко реплики се ограничаваха единствено върху превъзходните ястия.

След като се нахраниха, Грейс се отправи към малката кухня на първия етаж, за да приготви вечерята на Ерик. Керълайн реши да телефонира на доктор Шеридън.

Успя да го намери вкъщи. Той явно остана изненадан от факта, че не бе изминал и ден, а тя имаше вече нужда от неговия съвет.

— Доктор Шеридън — подзе Керълайн, — имам малък проблем. Не е особено важен, но смятам, че е по-добре да се консултирам с вас.

— Хайде, казвайте! — подкани нетърпеливо той.

Керълайн го осведоми за състоянието на Ерик и му разказа за конфликта ѝ с Медълин заради партито.

— Какво мислите вие, госпожице Менсфийлд? — попита лекарят.

Керълайн не бе очаквала този въпрос. Обикновено лекарите нямаха навика да се интересуват от мнението на медицинските сестри.

— Не е ли по-добре да има парти? Във всеки случай ще трябва предварително да поясним, че пациентът не бива да прекалява със сандвичите и алкохола.

— Защо е необходимо всичко това?

— Вероятно и към частния живот на господин Хюстън трябва да подходим по същия начин, както и към работата му. Искам да кажа, че колкото повече го ограничаваме, толкова по-малък ще бъде ефектът, който ще постигнем. Още повече че всичките му приятели са поканени вече на този коктейл. Сигурна съм, че господин Хюстън е достатъчно разумен и няма да прекрачи допустимата граница.

— Е, Керълайн, разбира се, не можем да сме сигурни, но това, което казвате, звучи убедително. Мисля, че сте на верен път. Продължавайте така и няма да сбъркате.

Доктор Шеридън се сбогува и затвори телефона.

Керълайн остана за миг замислена. Доктор Шеридън не бе особено словоохотлив, но пък за сметка на това умееше да проявява разбиране.

После дочу потропването на високите токчета на Медълин.

— Случайно успях да чуя всичко — подвижна тя отдалеч. — Вашият доктор е умен човек, но обаждането ви бе излишно. Увеселение и без това ще има, дори и ако той не се бе съгласил. — Медълин високомерно огледа Керълайн от глава до пети. — Можехте да си спестите разговора.

— Без съгласието на доктор Шеридън партито нямаше да се състои — твърдо отвърна Керълайн, но госпожица Синклер не я удостои с повече внимание.

Керълайн се отправи към верандата. Медълин бе действително непоносима и тя с ужас си мислеше за трудностите, които щеше да ѝ създава тази жена през идните седмици. Без да има абсолютно никакъв повод за ревност.

Не можеше да не признае, че Ерик бе един от най-привлекателните мъже, които бе срещала някога. Но едновременно с това бе прекалено арогантен и язвителен, за да види в него нещо повече от пациент.

Керълайн плъзна поглед към далечината и се опита да подреди хаоса от мисли. Не искаше да се намесва в живота на Ерик, нито пък в този на Медълин. В крайна сметка тя бе тук като медицинска сестра, а не като гостенка. И не биваше да допуска да бъде провокирана от тях двамата.

— Керълайн? — Това бе приятният глас на Грейс. С усмивка се извърна към възрастната дама.

— Здравей, Грейс — промърмори тя. В думите ѝ се прокрадваше умора.

— Занесох на Ерик яденето, но той побесня — каза Грейс отчаяно. — А Медълин с нищо не ми помага. Дори го подстрекава да не давал пет пари за лечението.

Керълайн въздъхна и погледна ръчния си часовник.

— Хм, не зная дали да се кача при тях — колебливо отвърна тя. — Време е за лекарствата, но настръхвам при мисълта, че ще се сблъскам отново с Медълин.

— Ако бях на ваше място — посъветва я Грейс, — бих изчакала още малко. Медълин има уговорена среща и сигурно скоро ще тръгва.

— Така ли? — попита Керълайн заинтригувана. — Често ли излиза без Ерик?

— И още как — отвърна Грейс. — Мисля, че тази жена, откакто е навършила шестнайсет години, не е прекарала нито една вечер сама вкъщи.

— Как се е запознала с Ерик, ако смея да попитам?

— Съвсем просто. Видя го, хвърли въдицата си и го улови.

Керълайн се засмя.

— Наистина ли?

— Да, естествено. Накара баща си да възложи на Ерик проекта за една от сградите на концерна Синклер в Чикаго. Успя да го скрои много ловко. — Грейс въздъхна. — Знаела е, че усилията ѝ ще бъдат възнаградени. Оттогава двамата са неразделни. Когато той е в Ню Йорк, и тя е там. Ако е тук, няма как да липсва и Медълин.

— Значи ли това, че тя е купила къщата от другата страна на шосето едва след като се е запознала с Ерик?

Грейс кимна. Извърна се, щом чу шум в трапезарията. Керълайн проследи погледа ѝ и забеляза Медълин да идва насреща.

— Керълайн, елате, моля! — каза госпожица Синклер с престорено любезен глас. — Ерик иска да ви види. — Предаваше съобщението с подчертано нежелание. После се обърна към Грейс: — Скъпа, имам среща тази вечер. Ще се видим утре рано сутринта.

— Лека нощ, Медълин — отвърна Грейс нетърпеливо.

Керълайн последва Медълин в трапезарията. Дамата вървеше с високо вдигната глава пред нея и се обърна едва когато стигнаха до вестибюла.

— Предполагам, че ще проявите снизхождение към него. Наета сте като болногледачка, нали?

— Така е. — Керълайн се усмихна. — Приятна вечер.

* * *

Вратата към стаята на Ерик стоеше отворена. Той лежеше в широкото си легло сред купчина от пухени възглавници. От едната му

страна имаше цяла камара книги, а от другата бе табличката с едва докоснатата храна.

— Вече си мислех, че няма изобщо да дойдете — каза той. Прозвуча сякаш на шега, но при него човек никога не можеше да бъде сигурен.

— Какво мога да направя за вас? — попита любезно Керълайн.

— Господи, какъв въпрос! — усмихна се той. — Наистина ли искате да разберете?

Тя се изчерви, почувства се несигурна.

— Медълин каза, че имате нужда от мен...

Той се засмя.

— Медълин не би могла да го каже по този начин.

Керълайн избягваше да го погледне.

— Знаете какво имам предвид — едва изрече тя след малко.

— И вие знаете много добре какво аз имам предвид.

— Ерик, съществува ли изобщо някаква причина, за да ме повикате? — Керълайн се ядосваше на несигурността си. Навярно той отново щеше да изтълкува и тази фраза в погрешна светлина.

— Е, добре, просто исках да си имам компания — призна той.

Керълайн не знаеше как би трябвало да реагира на тази реплика.

— Значи всичко е наред — каза тя след известно мълчание.

— Днес никак не сте разговорлива — констатира Ерик. — Мисля, че сгреших, като ви повиках. Никога ли не забравяте, че сте медицинска сестра? Винаги ли се държите по този начин?

Той въпросително я изгледа.

— Естествено — отвърна объркано тя. — Толкова малко ви познавам, че едва ли бих могла да бъда по-разговорлива с вас.

В очите му се появи блясък.

— Очевидно Медълин вече ви е ориентирала в обстановката.

Керълайн се усмихна.

— Може би отношението й към мен би се променило, ако знаеше, че... аз наистина не проявявам интерес към вас. Ако разбирате какво искам да кажа — побърза да допълни тя.

— Не, нищо не разбирам... — Ерик вдигна високо вежди.

— Разбирате, и то много добре — отвърна леко раздражена тя.

— Наистина не зная... — Той се преструваше на учуден.

— Знаете, разбира се! — извика сприхаво Керълайн. — Сам казвате, че Медълин вижда във всяка млада жена нежелана конкурентка и си мисли, че всяко същество от женски пол ще се влюби безумно във вас още щом ви види.

— А няма ли право? — попита самодоволно той.

— Престанете най-сетне! — Керълайн се чувстваше изнервена до крайност. Тази игра ѝ бе дошла до гуша. — Наясно сте с това, което исках да кажа, и нямам никакво желание да споря с вас. — Тя скръсти ръце пред гърдите си и отмести очи от него.

— Елате при мен — каза Ерик с внезапно променен глас.

Керълайн се вгледа въпросително в него. Бе толкова красив с тъмните си очи, с непокорния кичур върху челото. Омагьосваше я със своя чар и мъжественост.

Побърза да сведе очи към часовника си.

— Мисля, че е време за лекарствата ви.

Отиде до другия край на стаята и взе таблетките.

— Веднага ще донеса и млякото, или предпочитате да вземете лекарствата с чаша вода, след като се нахраните?

— Останете тук — помоли той. — Ще глътна хапчетата с вода. Не ме мъчете с това мляко!

Керълайн остави таблетките до остатъка от картофеното пюре и бърканите яйца.

— Впрочем тази вечер разговарях с доктор Шеридън — каза тя, докато наблюдаваше как Ерик поглъща таблетките.

Той вдигна към нея очи и сърдито попита:

— Защо не ми дадохте аз да говоря с него?

Керълайн сви рамене.

— Не знаех, че искате — отвърна тя. — Сега, когато сте изписан от болницата, той не носи пряко отговорността за вас.

Ерик намръщено я изглежда.

— Бих искал да го попитам кога най-сетне ще мога отново да водя нормален живот. Не искам кой знае колко много, нали?

— Съжалявам — извини се Керълайн. — Следващия път ще му задам и този въпрос. Макар че и той не би могъл да ви каже нищо по-различно от мен.

— Не сте ли прекалено самонадеяна!

Тя отново сви рамене.

— Имам известен опит и зная какво ще ви каже доктор Шеридън. Нещо от рода на: „Ще видим, ще видим!“. Това е всичко. Чувала съм го вече хиляди пъти и сигурно ще го чувам още толкова. За състоянието ви в момента аз съм по-добре информирана, а и мнението ми съвпада с неговото.

Ерик удари с юмрук по възглавницата.

— Вървете по дяволите с вашите мнения! Очевидно за вас не съществува нищо друго, освен медикаменти и обезмаслено мляко!

— Мога само да кажа, че не бива да се вълнувате. — Керълайн опита да запази спокойствие. — Иначе няма да оздравеете.

— Не си ли давате сметка колко смешно звучи това? „Не бива да се вълнувате!“

— Знаете какво е мнението ми — прекъсна го Керълайн поривисто. — Нищо друго не бих могла да ви кажа. — Обърна се, но се сети за още нещо: — Ерик, мисля, че ще е по-разумно, ако за в бъдеще не идвам толкова често в стаята.

— Какво означава това? — запита грубо той. — За какво говорите всъщност?

— Ами — започна колебливо тя — доктор Шеридън и аз преценяваме, че сте достатъчно разумен, за да се грижите сам за себе си.

— Намеквате, че искате да си отидете?

— Не, не. Но можете да вземате лекарствата и млякото и без моя помощ, нали? Тогава вероятно няма да се чувствате така изнервен, че сте под непрекъснато наблюдение. Всъщност не зная, но ние мислехме... — Тя безпомощно спря. По дяволите, защо се държа като влюбена ученичка, ядоса се Керълайн на себе си.

— А тогава за какво сте тук? — попита Ерик.

— Ами, от една страна, в случай че настъпи нещо непредвидено. Ако получите например криза, можете да бъдете сигурен, че ще ви помогна. А освен това ще идвам от време на време, за да видя как се чувствате и да ви прислушвам, но не на всеки час, както правех досега.

— Хм — произнесе той замислено, сякаш поуспокоен. Бе пуснал радиото и се заслуша в музиката, сетне попита внезапно: — Харесвате ли тази мелодия?

— Никога не съм я чувала — призна Керълайн.

— Това е една от любимите ми песни — каза той. — Елате насам, седнете до мен и послушайте. Наистина е хубава.

Бе кънтри блус. Керълайн приседна на ръба на леглото, съвсем близо до Ерик, без дори да осъзнава това.

Смълчани се заслушаха в тихата музика, всеки погълнат от собствените си мисли. Но когато песента замря, погледите им се срещнаха.

Ерик въпросително се взря в Керълайн и я погали внезапно съвсем нежно по рамото, а после отново със същата нежност. Керълайн остави това да се случи. Сладък трепет изпълни душата ѝ...

Продължаваха да се гледат един друг и тя почти се изгуби в погледа му. После Ерик улови ръцете ѝ и я привлече в прегръдките си.

Отмести се малко встрани, за да легне до него. Тя не можеше да откъсне поглед от тези омагьосващи очи.

— Керълайн — прошепна нежно името ѝ той, а после устните му се сляха с нейните.

Нямаше сили да се възпротиви. Отвърна с копнеж на целувката, осъзнавайки, че към никой мъж не бе изпитвала подобно чувство. Бе зашеметена от толкова силно желание, каквото дори не бе подозирала, че може да съществува.

Подсъзнателно долови някакъв шум, който идваше откъм вратата. И внезапно дочу как някой изрече:

— О, извинете!

Подскочи като наелектризирана. Лицето ѝ пламна, щом съзря как Грейс се опитва да затвори тихо вратата.

— Грейс! — Бе ужасно смутена. Какво бе станало? Как можа да позволи на Ерик да я целува?

— Не се притеснявайте, мила — успокои я Грейс. — Ще се отбия по-късно пак.

— Не, не — извика бързо Керълайн. — Аз и бездруго тъкмо тръгвах. — Взе смутено табличката, като избягваше погледа на Ерик. Бе сигурна, че е ухилен до уши. А това още повече я ядосваше.

Грейс въпросително я изгледа, сви рамене и влезе в стаята.

— Ерик, исках да говоря с теб — подзе тя.

— До скоро — промърмори Керълайн и бързо напусна стаята.

* * *

Стигна до кухнята и едва там си пое дъх, удивлявайки се на самата себе си.

„Трябва напълно да съм загубила ума си“ — помисли си тя.

Механично изми съдовете и ги прибра в шкафа.

Все още бе объркана от поведението на Ерик и от своята собствена реакция. А после се ядоса отново на себе си.

Не харесваше този мъж и въпреки това му разреши да я целуне! Ерик също не я харесваше — в това бе сигурна, но я бе приласкал в обятията си.

И двамата бяха забравили неблагоприятното си един към друг...

Хрумна ѝ една мисъл, при която почувства как се изчервява. Определено Ерик бе замислил до най-малки подробности всичко това предварително. Дали наистина си въобразяваше, че тя ще се впусне в несериозна авантюра с едва познат пациент и ще забрави за отговорността, която носи? Очевидно той търсеше развлечение, докато Медълин я няма в къщата.

Керълайн си пое дълбоко дъх. Сложи кутийките с лекарствата върху таблата и тръгна отново към стаята на Ерик. Надяваше се Грейс да е още там, за да не ѝ се налага да остане насаме с него.

С разтуптяно сърце прекоси коридора. Поуспокои се малко, щом чу гласове от стаята, и изпита облекчение, когато Грейс ѝ се усмихна насреща.

— Ерик, мисля, че и сам можете да се ориентирате кога да вземате таблетките. Ако имате някакви въпроси, можете да ме повикате — каза Керълайн още щом прекрачи прага.

— Не разбирам... — объркана се обади Грейс.

— Е, нито доктор Шеридън, нито пък аз смятаме за необходимо Ерик да взема лекарствата под мое наблюдение. Мнението ни е, че той може да прояви разум и да се погрижи сам за себе си в това отношение — поясни Керълайн.

— Сега вече ми е ясно — замислено произнесе Грейс и се изправи.

Ерик остави лекарствата на нощното шкафче до леглото, без дори да ги погледне.

— По-късно ще се отбия да поговорим отново — каза Грейс към Ерик. Той пак изглеждаше навъсен.

Керълайн се обърна с гръб, за да си тръгне, но Ерик я задържа.

— Какво има? — попита тя колкото можа по-невъзмутимо и се извърна към него.

В очите му прочете гняв.

— Не искам тази вечер да ме безпокоите повече — нервно каза той. — Имам прекалено много работа.

— Добре — отвърна тя. — Ще се отбия само за минутка малко след полунощ, за да видя как сте. Нали нямате нищо против?

— Ако непременно го желаете... — неохотно отвърна той. — Но не е необходимо.

Керълайн не каза нито дума повече и излезе с Грейс от стаята. Тръгнаха заедно по коридора. Когато стигнаха до стълбището, Грейс улови Керълайн под ръка.

— Керълайн, аз...

— Ако искате да разговаряме за нещо — прекъсна я тя, — което не е свързано със здравето на Ерик, то... бих предпочела да не го правим сега. Чувствам се като пребита и възнамерявам да си легна рано.

Грейс ѝ се усмихна.

— Искам само да знаете, че винаги ще бъда на ваша страна, ако имате някакви проблеми.

— Благодаря — прошепна Керълайн. Прибра се в стаята си, хвърли се на леглото и избухна в плач.

ПЕТА ГЛАВА

Когато нервната ѝ криза отмина, тя реши през тази нощ да не отива повече при Ерик. Той не се чувстваше зле, а при нужда можеше да я повика.

Не ѝ беше лесно да заспи в това необичайно обкръжение, но по някое време се унесе в сън и се събуди едва сутринта.

Стана от леглото, изми се и разреса косата си пред огледалото. Сега, след дългата нощ, можеше да прецени по-трезво събитията от вчера.

„Дано само Ерик да не си въобразява, че съм влюбена в него! — мислеше си Керълайн. — Любовна авантюра между пациент и болногледачка!“

Тази сутрин се оглеждаше много критично в огледалото. Но остана доволна от това, което виждаше насреща.

Сини очи, дълга руса коса, малко носле, закръглени чувствени устни, които често бяха повод за комплименти.

Хвърли поглед върху ръчния си часовник и изтръпна: девет и трийсет!

Как можа да се успи така! Каква безотговорност, ядосваше се на себе си тя. Е, хубаво начало, няма що!

Набързо изрови от куфара една бяла престилка, обу ниски сандалети и затича по коридора към стаята на Ерик.

Почукването ѝ остана без отговор. Сигурно се е случило най-лошото, мина ѝ светкавично през ума. И аз съм виновна за това! Със свито сърце отвори вратата. Ерик не бе в леглото си.

Керълайн забързано се спусна надолу по стълбите и изведнъж я обзе неописуемо безпокойство, че през нощта е станало нещо ужасно. Влезе във всекидневната, останала вече без дъх.

Грейс бе седнала до голямата маса за хранене, пиеше кафе и спокойно четеше вестника си. Косата ѝ бе спусната свободно по раменете и имаше вид на току-що станала от сън.

— Добро утро! — рече Керълайн. — Всичко наред ли е?

— Какво трябва да е станало? — погледна я Грейс учудено.
Керълайн допря ръка до гърдите си и си отдъхна облекчено.

— Слава богу! — каза тя. — Значи и Ерик е добре.

— Разбира се, че е добре. — Грейс смаяно поклати глава. — Стои си навън, на терасата, и се пече на слънце.

— Чудесно! — извика радостно Керълайн и изведнъж започна да се смее. — Мисля, че трябва да ви обясня вълнението си. Изплаших се, когато видях празната стая... Аз щях да бъда виновната — смутено изрече тя.

— Добре е, че се притеснявате толкова много за Ерик... — Грейс весело ѝ намигна.

Керълайн сбърчи чело. О, боже! Нещата съвсем не трябваше да изглеждат така.

— Това е чисто професионална загриженост — поясни тя.

— Искате ли кафе, Керълайн? — попита усмихнатата Грейс.

— С удоволствие. — Тя се обърна към верандата. — Ей сега ще се върна. Само за секунда ще погледна как е той.

Ерик се бе излегал на един шезлонг, вдигнал лице към слънцето. Бе само по бели шорти и със слънчеви очила.

Керълайн си помисли, че в тази поза изглежда по-красив от всякога.

— Ерик? — тихо каза тя.

— Да, мила? — отвърна лениво той, без да извърне лице или пък да отвори очите си.

— Това съм аз, Керълайн.

Той свали очилата си.

— Зная — изрече усмихнат. — Какво си мислите, че ви взех за някоя друга?

— И аз не зная. — Керълайн се изчерви. — Как се чувствате тази сутрин?

— Много добре — отвърна той. — Което обаче със сигурност не дължа на вас. Каква медицинска сестра сте, щом ставате сутрин покъсно от пациента?

— Съжалявам... Сама не зная как се случи. Но със сигурност няма да се повтори.

Ерик развеселен я изгледа.

— Трудно ми е да повярвам, госпожице Менсфийлд. Предполагам, че все някога ще се наложи да поема пак, така да се каже, вашата работа. — Той отново се излегна назад. — А сега сериозно: днес наистина се чувствам много по-добре. Дори отлично и затова си позволих малка волност.

— Какво имате предвид? — учудено попита Керълайн.

— Разговарях тази сутрин с доктор Шеридън по телефона — отвърна той и явно зачака Керълайн да го подкани да продължи.

— И? — попита тя с нескрито нетърпение.

— Е, той каза, че бих могъл от време на време да хапвам нещо нормално.

— Това е невъзможно — каза Керълайн озадачена. — Сигурен ли сте, че сте разговаряли с него?

— Не — шеговито изрече той. — Вероятно съм сънувал... Естествено, че съм сигурен.

— Е, и? Какво каза той?

Ерик изпъшка.

— Току-що ви го съобщих. Керълайн, ако в близко време видя само още веднъж картофено пюре в чинията си, ще капитулирам. Доктор Шеридън заяви, че мога да ям каквото си поискам. И аз вече започнах — триумфиращо произнесе той и се усмихна. — Най-напред понички, после бекон, а накрая и ароматно кафе.

Керълайн поклати неодобрително глава. Това не можеше да се избегне. Познато ѝ бе от други пациенти със стомашна язва. Все някога настъпваше момент на безразсъдство и те започваха да се тъпчат, с каквото им попадне пред очите, като се изключи, разбира се, картофеното пюре. Но повечето от тях бяха по-здрави от Ерик Хюстън.

— Надявам се, че си давате сметка за това, което правите — спокойно каза тя.

— Може и да сте много добра медицинска сестра, но аз съвсем определено предпочитам да се придържам към указанията на лекаря, а не към вашите.

„Този ли бе мъжът, когото целувах снощи!“ — мина ѝ през ума.

— Често съм си имала работа с болни от язва и терапията ни е била винаги успешна — отвърна тя колкото се може по-невъзмутимо. После побърза да влезе в къщата.

— Е? — попита Грейс, щом я видя да се връща. — Как е нашият мил пациент?

— На мен определено не ми е мил — избухна Керълайн невъздържано. — Съжалявам — каза веднага след това и засрамена сведе поглед. — Не исках да кажа това.

— Не е необходимо да сипете пред мен хвалебствия за Ерик — подзе спокойно Грейс. — Зная, че е труден пациент. И като архитект е труден. А понякога и като племенник. Не е лесно човек да се разбере с него.

— Напълно сте права! — Керълайн се отпусна на един стол.

— Искате ли препечена филийка и бъркани яйца, мила?

— Благодаря, но нямам навик да закузвам.

— Що за глупост! — възропта Грейс. — Денят трябва да започне със солидна закуска.

Керълайн се усмихна.

— Това би могло да бъде мотото за реклама на овесени ядки. Но ако говорим сериозно, вие наистина сте права. Толкова рано обаче не бих могла да хапна дори залък.

— И аз правех същото на вашите години — каза Грейс. — Тъй като стана въпрос за възрастта ви, ако смея да попитам...

— Да? — подкани я Керълайн.

— Ами — подзе Грейс колебливо — тъкмо се питах дали в Ню Йорк няма някой приятен мъж, който... Но ето че отново проявявам любопитство.

Керълайн отпи глътка кафе.

— Въпросът ви естествено е прекалено интимен. Но ако ви успокоява това, в Ню Йорк няма нито един мъж, който да ме интересува. Когато постъпих за първи път на работа, едва успях да се справя с поканите от страна на не един и двама приятни млади мъже...

— Имаше ли и лекари сред ухажорите ви?

— Да, но не съм имала сериозна връзка с нито един от тях. А след това идва време, когато вече не си новата колежка и интересът към теб рязко спада. Просто свикват и не те канят.

— Вие сте изключително красиво момиче. Не вярвам поканите да са идвали само заради това, че сте били „новата колежка“, както вие се изразявате.

— Благодаря, Грейс — усмихна се Керълайн. — Честно казано, вече не се мисля за кой знае колко хубава.

— С това категорично не съм съгласна. Тъкмо днес със сините си очи и прекрасната коса изглеждате особено красива.

В този момент Керълайн дочу добре познатото потрепване на токчетата във вестибюла.

— Мисля, че вече посвикнах с тази къща — каза тя. — Разпознавам дори семейните приятели по стъпките.

— В този случай не се изисква кой знае какъв нюх — отвърна Грейс и се изправи, за да си долее още кафе.

* * *

— Добро утро, мили дами — изчурулика Медълин, щом влезе във всекидневната. — Как сме днес? Как е Ерик?

— Добре е — осведоми я Керълайн. — Седнал е навън, на верандата.

Медълин плесна въодушевено с ръце.

— О, чудесно! Ще си взема чаша кафе и ще се настаня удобно до него.

Наля си кафе и се отправи навън. Но после се обърна още веднъж към Керълайн:

— Ах, докато не съм забравила... Поканих един човек на партито, който със сигурност ще ви хареса.

— Така ли, колко мило! — любезно отвърна Керълайн, но всъщност ѝ бе безразлично.

— Един симпатичен млад мъж от Ню Йорк, през целия юни ще бъде тук. Изглежда страшно привлекателен.

— Е, тогава ще се радвам да се запозная с него — усмихна се Керълайн.

— Разказах му вече доста неща за вас — продължи Медълин. — Той иска непременно да ви види.

— Много мило от ваша страна, Медълин. Но всъщност този коктейл не ме интересува. Не съм дошла тук, за да се забавлявам.

— Зная, зная. — Медълин тръсна глава. — Но малко мъжка компания няма да ви навреди. Когато Ерик пътува служебно, аз също

не стоя вкъщи да плета чорапи.

Керълайн и Грейс си размениха многозначителни погледи.

— Освен това — продължи Медълин — не съм ви казала, че трябва да се ожените за него. За бога! Не, няма такова нещо! Но той е единственият свободен мъж в околността. Другите са вече обвързани — поясни тя и остро добави: — Ерик също не прави изключение.

— Медълин, Ерик не ме интересува, разберете го най-сетне — каза Керълайн търпеливо. — Ако имах право да избирам пациентите си, гарантирам ви, че изборът ми в никой случай не би попаднал на него.

Медълин не я изпускаше от поглед.

— Не говоря за Ерик като за пациент, Керълайн.

— Вече разбрах това. Но аз говоря за Ерик като за пациент, защото ако не беше болен, нямаше да съм тук. Не съм компаньонка и колкото по-скоро осъзнаете това, толкова по-добре за вас.

— А защо и при най-добро желание не мога да ви повярвам? — Очите на Медълин бяха присвити.

Керълайн не успя да отговори, тъй като Грейс побърза да се намеси.

— Медълин, скъпа, мисля, че Ерик ужасно ще се ядоса, ако разбере за какво говорим в момента. А ти сигурно не би искала това да се случи. — Медълин стреснато я изгледа, а Грейс се усмихна кротко: — Мисля, че трябва да сменим темата. И все пак, ако не осъзнаеш това, което Керълайн се опита току-що да ти обясни, никой не може да ти помогне.

Медълин едва сдържаше вече гнева си.

— Ти си невъзможна, Грейс. Никога няма да разбере как Ерик издържа да живее с теб в тази къща.

— Защо не попиташ самия него? — отвърна Грейс. — Но съм сигурна, че няма да го разбереш. Ако познаваше малко по-добре Ерик, щеше да го знаеш.

Медълин изхвърча навън. Остави след себе си мирис на натрапчив парфюм.

— Това попадна право в целта! — каза Керълайн. — Сега би трябвало да е угаснала и последната искрица симпатия между госпожица Синклер и вас.

— Отдавна трябваше да поговоря сериозно с нея — въздъхна Грейс. — Само да можех да попреча на домогванията ѝ към Ерик...

— Сериозни ли са намеренията на Ерик към нея? — попита Керълайн и се учуди, че сърцето ѝ се разтуптя забързано, докато очакваше отговора на Грейс.

— И аз не зная — неопределено отвърна Грейс. — Човек не може никога да каже точно как стоят нещата при Ерик.

— Защо живеете всъщност заедно в тази къща? — попита Керълайн. — Не ме разбирайте погрешно, но...

— Не живеем тук заедно, а само когато той ми дойде на гости — прекъсна я Грейс. — Къщата бе собственост на родителите му. Когато починаха, Ерик бе единственият наследник и настоя аз да се настаня тук. Той много държи на роднините си. Не би трябвало да го казвам, но Ерик има особен характер и човек трудно го разбира понякога. — Тя въздъхна. — Ние двамата живеем вече седем години заедно, в мир и сговор, както се казва.

— Това е чудесно! — възкликна Керълайн. За нея Ерик си оставаше една голяма загадка. Погледна часовника си. — Надявам се, че няма да забрави за лекарствата си — загрижено изрече тя. — Може би трябва да му напомня, но пък Медълин е при него. А ако сега се срещна с нея, не бих могла да отговарям за последствията. Просто къса нервите ми с пренебрежителните си маниери.

— Добре разбирам това чувство. — Грейс се усмихна тъжно. — И аз съм го изпитвала. Вършете си спокойно работата и не се съобразявайте с нея.

— Имате право — съгласи се Керълайн и се изправи. — Ще отида при Ерик и няма да обръщам внимание на Медълин. — Допи кафето си и решително се отправи към верандата.

Ерик продължаваше да се пече на слънце. Сега обаче лежеше по корем, а Медълин бе седнала съвсем близо до него. Явно изпитваше удоволствие, докато мажеше гърба му с плажно масло. Щом чу Керълайн да приближава, вдигна глава.

— Ще донесете ли от банята една хавлия за Ерик? — превзето попита тя.

Керълайн скръсти ръце пред гърдите си.

— Не вярвам Ерик да получи слънчево изгаряне, ако прекъснете заниманието си за две минути и сама донесете хавлията, Медълин.

Сякаш чу Ерик тихо да се смее, но пък не виждаше лицето му. Възможно бе и да се заблуждава.

— Мисля, че вие сте болногледачката в тази къща. Като имам предвид това, което сте твърдели досега, би трябвало да приема, че това спада към задълженията ви.

— Вероятно не сте ме разбрали правилно, Медълин — отвърна Керълайн. — Една болногледачка отговаря за всичко, което касае здравето на пациента. А това означава, че не е длъжна да поема ролята на келнерка, прислужница и компаньонка и да допуска да я командват. Това могат да си позволят единствено лекарите, и то в определени случаи.

Този път Керълайн чу как Ерик гръмко се изсмя. Но Медълин явно не намираше нищо смешно в това и се изправи, разтреперана от гняв.

— Подобно безсрамно поведение не бях виждала през живота си — избухна тя. — Няма да позволя да продължавате да ме оскърбявате. Ерик, искаш ли да се поразходим?

Керълайн не помръдна от мястото си. Някак си предчувстваше, че Ерик ще отхвърли предложението ѝ. Добре познаваше вече своенравния му характер.

Хюстън се обърна на една страна и се облегна небрежно на лакътя си. Огледа Керълайн от глава до пети и от този поглед тя усети как цялата пламва.

— Медълин — каза той след това, без да отмества очи от Керълайн, — защо не се разходиш сама?

— Какво? — Гласът ѝ звучеше пискливо. — Защо трябва да се разхождам сама? Та това е ужасно отегчително!

— Не зная — присмехулно изрече той. — Не е зле поне да опиташ.

Смигна на Керълайн, но тя бързо отмести поглед от него. Внезапно коленете ѝ омекнаха.

— Ерик, бих искала да поговоря с теб насаме — остро изрече Медълин, — и то веднага!

Той се вгледа в своята приятелка и Керълайн с изненада забеляза, че в очите му не прозираше и капчица любов.

— Медълин, както виждаш, в момента изпълнявам препоръките на лекаря. Няма да допусна, който и да било да разваля почивката ми.

Все още решавам сам какво да правя, а това, с което се занимавам сега, може да продължи още минута, час или два.

Медълин посегна нервно към кутията с цигари върху малката масичка. Разбута нетърпеливо останалите предмети, след като не успя да открие веднага запалката.

— Ерик, по дяволите, къде е тази проклета запалка?

— Откъде да зная? — троснато отвърна той. — Знаеш, че след последната криза спрях да пуша.

— Зная, зная. Но къде би могла да изчезне? Дори и да не пушиш вече, нали имаш очи да я видиш!

Керълайн отдавна бе забелязала, че запалката я няма на масата. Медълин изнервена продължаваше да я търси. Внезапно се отказа и се втренчи мълчаливо пред себе си.

Изведнъж се обърна към Керълайн и я изгледа с леден поглед.

— Може би вие знаете как е изчезнала, госпожице Менсфийлд. — Погледът ѝ се премести върху Ерик, но той само отегчено извърна очи.

— Господи, Медълин, престани вече. Просто е смешно — изръмжа ядосано той. Надигна се от мястото си и отмести непокорния кичур от челото си.

— Откъде можете да знаете, разбира се — каза примирено Медълин, а после изражението на лицето ѝ се промени. За миг изглеждаше объркана. След това погледна пак към Керълайн и добави: — Съжалявам. — Керълайн не вярваше на ушите си. — И аз не зная защо го казах. Извинете ме, моля. — Медълин вдигна очи. — Може и да съм получила вече слънчев удар. Но държа на тази запалка, а и тя не струваше малко пари.

— Можеш да си купиш още сто такива запалки — каза Ерик и отново се излегна.

Медълин въздъхна.

— Прав си, скъпи. Където било, там и отишло. — Усмихна се на Керълайн. — Моля ви, не ми се сърдете. Сега трябва да тръгвам — поясни тя без каквато и да било връзка. — Ще се видим по-късно.

Сграбчи кутията с цигари и малката си чантичка, демонстративно целуна Ерик и влезе обратно в къщата.

* * *

— Съжалявам, че се стигна до тази неприятна сцена — каза Ерик, щом Медълин си отиде. — Това бе подло и тя също го знае.

— Не го приемам за трагично — отвърна Керълайн. Учудваше се, че Ерик гледа на този инцидент толкова сериозно. — Но съм имала подобно преживяване с един пациент, а и колежките ми също.

— Наистина ли? — попита изненадан Ерик.

— Случва се с всяка медицинска сестра — засмя се тя. — Тъкмо бях приключила с колежа, когато една много богата стара дама ме обвини, че съм ѝ откраднала часовника. Намерихме го естествено под една от възглавниците ѝ. В началото бях страшно обидена, но след известно време започнах да разбирам жената.

— Как е възможно? — Ерик сбърчи чело.

Разговаряха спокойно и непринудено. Ерик ѝ задаваше въпросите си, без да я гледа изпитателно и критично и без да всява, както досега, смут в душата ѝ.

— Тези, които имат най-много пари, най-често ни обвиняват в кражба. Треперят над милионите си и живеят в постоянен страх да не обеднеят. А ние, слабо платените медицински сестри, не страдаме от подобни комплекси. И все пак благодаря за съчувствието, Ерик — иронично каза Керълайн. — Много благодаря.

— Не се вълнувайте чак толкова. Иначе и вие някой ден ще имате язва като мен.

Керълайн въздъхна, Ерик имаше право. Не можеше да си обясни защо, но откакто бе дошла в този дом, бе станала много почувствителна от преди.

— Разходете се покрай брега или вземете платноходката. Аз няма да ви издам — допълни усмихнат той.

Керълайн яростно го стрелна с поглед.

— Зная, но не съм дошла тук на почивка.

Тя плъзна поглед към брега. Привличаше я, разбира се, но щеше да ѝ бъде съвестно да отиде на разходка и да остави Ерик сам. Та нали ѝ плащаха, за да се грижи за него.

— Трябва да ви кажа още — подзе той и отново се обърна към нея, — че не е кой знае колко голямо разнообразие за мен да ви

виждам непрестанно около себе си. Може би не сте мислили върху това, но от време на време бих искал да бъда сам.

Погледите им се срещнаха. Керълайн се опитваше да разгадае мислите му. Не се ли криеше в тези очи онзи добре познат присмехулен блясък? Не търсеше ли той забавление, и то за нейна сметка?

— Е, добре. — Тя се изправи и пооправи бялата си престилка. — Ще ви оставя, разбира се, сам. И все пак бих искала да зная предварително какво възнамерявате да обядвате, тъй като трябва да направя някои добавки в болничния ви картон.

— О, господи! — Ерик отново се отпусна на шезлонга с мрачно лице. — Откъде бих могъл да зная? — изпъшка той. — Попитайте Грейс! Тя спомена нещо за препечено сирене...

Без да каже нито дума повече, Керълайн му обърна гръб и се отправи към къщата. Очевидно настроението на Ерик се променяше като мартенско време. И тя не биваше да допуска в мислите си предишната нощ, изпълнените с копнеж целувки и пълното себеотдаване.

Това не трябваше да се случва никога повече! Ако Ерик дръзнеше някога да го направи пак, тя щеше категорично да се противопостави.

Макар че с такава сила я привличаше, Керълайн нямаше намерение да допусне връзка, която да излезе извън рамките на служебните ѝ задължения. При това той бе прекалено самонадеян и арогантен.

Керълайн влезе в кухнята, за да попита Грейс какво ще приготви за обяд на Ерик. После се оттегли в стаята си, за да впише в болничния картон наблюденията си за състоянието на пациента и досегашния ход на терапията.

Макар че често бе съставяла подобни отчети, този път ѝ бе трудно да го направи. Бе разсеяна и нервна, особено когато се зае да описва как бе протекла предишната вечер.

Неусетно я обзе чувството, че това, което се бе случило тогава, е станало само преди секунди. Спомените ѝ се връщаха към мига, в който той я бе взел в прегръдките си.

Никоя целувка досега не бе разбуждала у нея подобни чувства. А Ерик бе мъж, когото тя изобщо не харесваше. Безпомощно поклати

глава. „Държах се невъзможно“ — укоряваше се Керълайн.

Но когато се замисли за поведението на Ерик след разменените целувки, в душата ѝ отново се надигна гняв. И вече не ѝ бе никак трудно да допише отчета докрай.

Реши все пак да се поразходи.

* * *

Излезе през задния вход, събу си сандалите и ги остави на стълбите. Бавно заобиколи къщата, наслаждавайки се на топлото слънце. Закрачи боса към брега. Пясъкът пареше под краката ѝ и това ѝ харесваше. Измина почти миля по крайбрежната ивица и внезапно се почувства обзета от необяснимо чувство на самота.

Пое в обратна посока и се върна в къщата. Когато погледна часовника си, с изненада установи, че отдавна е спрял и не работи. Вероятно в него бе попаднал пясък.

Керълайн разбра от Грейс, че обядът току-що е приключил и Ерик се е прибрал в стаята си. А междувременно Медълин се била появила още веднъж за малко в къщата.

Настани се до Грейс в кухнята.

— Днес Ерик е в много лошо настроение — каза лелята и се вгледа изпитателно в Керълайн, придържайки чашата си за кафе. — Имате ли представа каква е причината?

— Не, не зная. — Керълайн се изчерви. — Но настроението му се мени по-често и от времето.

— Керълайн, червена сте като домати. Няма ли да ми кажете какво има?

Момичето забодя поглед в чашата, която Грейс ѝ бе подала.

— Наистина няма какво да ви кажа. Това, което се случи снощи, бе само едно... недоразумение. И то не бива никога да се повтаря. — Вдигна глава и спокойно срещна очите на Грейс. — Сигурна съм, че няма никога да се повтори.

— Удовлетворява ли ви това решение? — попита спокойно лелята.

Керълайн не бе очаквала този въпрос.

— Да, естествено — каза бързо тя. — Искам да ви кажа, че... никога не бих си позволила да направя нещо с Ерик, ако разбирате какво имам предвид.

— Заради Медълин ли? — Грейс не сваляше очи от нея.

— Не, всъщност не. Но ако проявявах някакъв интерес към него, то връзката му с Медълин сигурно щеше да бъде проблем. Нещата обаче не стоят така.

Грейс въздъхна.

— Трудно можеш да проникнеш в душата на Ерик, Керълайн, и не е лесно да го заобичаш. Още като дете бе своенравен. Нямаше много приятели. Но... — Тя разбърка замислено кафето си. — Е, ще видим — промърмори накрая.

Керълайн се извърна, тъй като внезапно изпита усещането, че някой стои зад гърба ѝ. Очите ѝ се разшириха, щом видя, че Ерик е до вратата. Бе облечен в елегантен бял костюм. Керълайн не можеше да отмести поглед от него — бе по-красив от всякога. Тя смутено прехапа устни.

— Грейс, скъпа — каза Ерик нехайно, — защо не продължиш по-нататък?

Лелята се усмихна малко несигурно.

— Тъкмо си говорехме за времето днес. Ела, седни при нас. Искаш ли кафе?

— Благодаря, не. Ще ходим с Медълин до П-таун.

Керълайн се почувства странно напрегната. Почти не можеше да се съсредоточи, за да разбере това, което казваше Ерик.

— Смятаме да посетим неколцина приятели, които не сме виждали от дълго време. — Обърна се към Керълайн, която не бе издала все още нито звук. — Ще ми дадете ли благословията си за тази разходка? — попита я иронично.

— Ах... какво казахте? Какво означава П-таун? — смутено изрече тя.

— Аха, значи няма да има благословия, както разбирам. П-таун, мила моя, е съкращение на Провинстаун, град, който се намира в най-южния край на залива. Има ли още въпроси?

— Моля? Не, Ерик. — Керълайн бе напълно объркана.

Грейс удивено я изгледа, после се обърна към Ерик.

— Наистина ли се налага да отидеш там? Сигурна съм, че доктор Шеридън не би ти позволил. — Погледът ѝ отново се върна към Керълайн, сякаш искаше да я окуражи да реагира.

— Грейс има право, Ерик. Вие трябва... — подзе Керълайн най-накрая, но той изобщо не я остави да се доизкаже.

— Престанете вече! — извика гневно. — Бих ви поканил и двете да дойдете с нас. Но последното, което мога да понеса тази вечер, са две жени, които непрестанно ме съветват какво мога да ям и да пия. Защото има и трета, която ще се разпорежда с кого да говоря. Довиждане — намръщено каза той и им обърна гръб.

Щом Ерик се скри от погледите им, Керълайн се изправи. Не бе способна да размисля трезво, а и не искаше Грейс да го забележи. Макар да бе любезна и мила, Грейс обичаше да любопитства и със сигурност щеше да поиска да разбере какво ѝ е.

А това и самата тя не знаеше.

ШЕСТА ГЛАВА

В ранния следобед Керълайн попита Грейс дали ще ѝ преотстъпи стария си форд за няколко часа. Искаше да отиде до най-близкия град, за да даде часовника си на поправка.

— О, мила, там няма часовникар. Ще трябва да отидете чак до Провинстаун — със съжаление каза Грейс.

— Така ли? В такъв случай ще се откажа — отвърна тя, защото си помисли, че там би могла да срещне Ерик и Медълин.

— А защо да не го направите? — попита удивено Грейс. — Нали часовникът ще ви трябва.

Грейс, разбира се, имаше право. Керълайн се нуждаеше от часовника, когато измерваше пулса на Ерик.

— Не се страхувайте, че там ще срещнете Ерик и Медълин! Когато пристигнете, те отдавна вече ще са на гости при приятелите си.

— Не се притеснявам — защити се поривисто Керълайн. — Аз... аз просто не искам да пропилявам един толкова хубав следобед в града. Но часовникът все пак трябва да се поправи — въздъхна тя.

— Можете да отидете с моя кабриолет или с поршето на Ерик.

— Е, добре, тогава ще взема форда — каза Керълайн.

Грейс ѝ обясни най-подробно как да стигне до Провинстаун и къде да намери часовникаря.

Малко след това медицинската сестра бе вече на път.

Бе прекрасно пътуване. По грейналото синьо небе плуваха няколко бели облачета, а вятърът си играеше с косите ѝ.

Мислите ѝ кръжаха непрестанно около Ерик и това помрачаваше донякъде радостния трепет от пътуването. Защо бе толкова твърдоглав и неразумен и нехаеше за здравето си?

Пристигна в Провинстаун тъкмо когато движението в града бе най-оживено. Автомобили с летовници едва си проправяха път през тесните улици, а Керълайн се чувстваше смешна в огромния форд.

Паркира колата на първия попаднал ѝ пред очите паркинг и извървя останалата част от пътя пеша, минавайки покрай безброй

витрини.

Часовникарят бе приятен позастарял мъж. Обясни ѝ, че след около час може да мине да си вземе отремонтирания часовник.

Керълайн пое пак в обратна посока. На идване бе видяла красиви дреболии по витрините и бе решила да купи нещичко.

В едно малко магазинче откри пухени възглавнички. Взе една за себе си и една за Грейс. Ухаеха на лавандула. Когато излезе от магазина, вече се чувстваше чудесно — тревожните мисли сякаш бяха надалеч.

Разполагаше с много свободно време, можеше да пазарува на воля и да се наслаждава на слънчевия следобед, макар денят да бе започнал с неприятности и напрежение. Медълин и Ерик са непоносими, но да правят каквото искат, каза си тя, а след това напълно забрави за тях.

Но настроението ѝ мигновено се преобрази, щом внезапно съзря един строен, облечен в бяло мъж и една чернокоса дама. Ерик и Медълин!

Вървяха на известно разстояние пред нея. Имаха вид на влюбени.

Керълайн застина на място, щом ги разпозна. После продължи бавно напред, в никакъв случай не искаше да я забележат.

Но докато разглеждаше витрините, се питаше защо ли всъщност отношенията между Медълин и Ерик я смущават толкова много. Двамата сякаш бяха създадени един за друг — това тя отдавна вече бе разбрала.

Стигна до едно кръстовище и хвърли бегъл поглед към щастливата двойка, преди да свие в една малка странична пресечка.

В този миг Керълайн видя как Медълин прегръща Ерик. Но и Ерик не се поколеба да обгърне талията на момичето до себе си.

Керълайн се надяваше, че той няма да го направи. В мига, в който забеляза прегръдката, се опита да си внуши, че това ѝ е безразлично.

Върна се при часовникаря, плати за поправката и пое право към автомобила на Грейс. Вървеше бързо, защото ѝ бе обещала да си бъде вкъщи за вечерята в шест. А вече бе почти пет и половина.

Излезе с маневра от паркинга и потегли по обратния път. Когато остави градчето зад себе си, забеляза, че предното стъкло е напращено.

Но какво бе това? Керълайн се приведе. С разкривени букви върху тънкия слой прах по стъклото бе изписано: „Съжалявам, Ерик“.

Той явно бе видял кабриолета, докато тя е била при часовникаря. Едва не катастрофира, докато препрочиташе обърнатите букви отново и отново.

Бяха само две слова, но я караха да се чувства безумно щастлива. Естествено Ерик можеше да ги е отправил към Грейс, в крайна сметка автомобилът бе неин.

Но някак си интуитивно Керълайн се досещаше, че думите бяха предназначени за нея. Ако Ерик наистина съжаляваше... тогава той не бе чак толкова непоносим, както тя си мислеше.

Когато Керълайн се върна вкъщи, Грейс тъкмо бе приключила с подготовката на вечерята. Беше приготвила пиле с пикантен сос, ориз и салата. Позволиха си да изпият и по чаша бяло вино.

Двете останаха в трапезарията до девет часа.

— Надявам се, че не се чувствате задължена да ми правите компания — каза Керълайн. — Ако искате, качете се в стаята си, свикнала съм да бъда сама.

— Приятно е човек да бъде с вас. — Грейс поклати глава. — Съвсем различно е от това да бъдеш с Медълин. Една вечер с нея, повярвайте, е истинско мъчение.

— Мога да си представя — каза Керълайн. — Понякога си мисля, че тя не заслужава Ерик. Надявам се, че разбирате какво искам да кажа. — Съжали за изречените думи. Защо ѝ трябваше да го прави? Какво ли щеше да си помисли Грейс сега?

— Това вече звучи съвсем различно — каза удивена възрастната дама.

Керълайн се изчерви.

— Грейс, не зная — промърмори тя смутено, — може би започвам да разбирам по-добре Ерик. Днес следобед, докато бях в Провинстаун, изпитвах гняв към него. А после той очевидно е видял колата ми, искам да кажа — вашата кола, защото когато се връщах, забелязах, че е написал на стъклото: „Съжалявам, Ерик“.

— Това е напълно в неговия стил — гордо се усмихна Грейс. — И на мен ми е поднасял подобни изненади, и то неведнъж.

Керълайн замислено се взираше в покривката на масата.

— Може би и този път е имал предвид вас. Не зная... О! Едва сега се сещам, че ви донесох малък подарък.

— Не бе необходимо, Керълайн.

— То е само една дреболия. Веднага се връщам. — Керълайн се затича към стаята си да вземе подаръка.

Когато слизаше обратно по стълбището, от всекидневната долетяха гласове и тя застина. Бяха Ерик и Медълин.

* * *

Керълайн се спусна колебливо по стълбите и неочаквано в съзнанието ѝ нахлуха куп въпроси: дали гримът ѝ бе наред, ами косата — и още хиляди други неща, за които само допреди секунди изобщо не бе и мислила.

— Ето! — извика иронично Ерик, щом я видя да влиза в трапезарията. — Нашата Флоранс Найтингейл си спомни за задълженията си.

Ерик изглеждаше фантастично. Загарът от слънцето контрастираше великолепно на снежнобелия му костюм. „Прилича на манекен, който прави реклама на тропиците“ — помисли си Керълайн. Очите му предизвикателно блестяха.

Керълайн неловко се усмихна. Не знаеше как да реагира. Наистина ли трябваше да приеме, че в арогантното му поведение абсолютно нищо не се бе променило?

— Керълайн ми е купила подарък, Ерик! — весело извика Грейс. — Тъкмо ми го носи от стаята си.

— Колко вълнуващо! — обади се отегчено Медълин и се облегна, леко олюлявайки се, на масата.

Керълайн застана близо до Ерик. Никак не ѝ харесваше, че около малкия подарък се вдига толкова голям шум.

— Наистина е само дреболия...

— Изглежда, на нашата малка Флоранс Найтингейл никак не ѝ е приятно, че и ние сме тук — вметна иронично Медълин. — Може би е купила нещо, което не сме очаквали от нея. Навярно скъп френски парфюм или...

— Престанете вече — избухна Ерик. — Какво си купила, Керълайн?

Тя се чувстваше ужасно неловко, докато подаваше на Грейс малкия подарък, пъхнат в найлонов плик. Защо трябваше тъкмо сега да се върнат двамата...

Грейс нетърпеливо отвори плика и Керълайн с облекчение видя радостта, изписана по лицето ѝ, щом извади отвътре подаръка. Той явно ѝ хареса.

— Какво, за бога, е това? — надникна Медълин.

— Възглавничка — поясни търпеливо Керълайн.

— Колко мило! — отрони снизходително госпожица Синклер. — Очарователно! Когато бях малка, и аз май имах нещо подобно.

— Сигурно е било толкова отдавна, че едва ли си спомняш какво си имала — отвърна рязко Грейс, за учудване на Керълайн.

Медълин не обърна внимание на острата реплика, а се обърна към Керълайн.

— Наистина е много мило от ваша страна. И някак си... — Очевидно се затрудняваше да намери точните думи. — Някак си ви подхожда, толкова мил и толкова невинен жест...

Ерик явно възнамеряваше да добави нещо към думите ѝ, но Керълайн нямаше намерение да му позволи да го направи. Ако искаше да се присмее на подаръка, тя не изпитваше желание да чуе мнението му. А ако бе решил да я защити по някакъв начин, тя нямаше нужда от покровител.

Спокойно можеше да мине и без подкрепата на мъж, чието настроение се мени постоянно.

— На Грейс, изглежда, ѝ хареса пухената възглавничка — каза тя и спокойно погледна към Медълин, — а това за мен е най-важното.

Сивите очи на Медълин се присвиха. Тя вдигна равнодушно рамене и каза с насмешка:

— Съжалявам, но не съм свикнала с подобни сантименталности. — А после се обърна към Ерик: — Скъпи, хайде да изпием по една глътка на верандата.

— Уморен съм — отвърна рязко той. — Ще те изпратя. — Изправи се и напусна трапезарията, без да дочака отговора ѝ.

Медълин безмълвно го последва, но Керълайн я чу как го моли:

— Ерик, само по чашка...

Няколко секунди по-късно момичето долови шума от двигателя на автомобил. Значи той бе отхвърлил категорично предложението ѝ.

— В цялата суматоха нямах възможност да ви благодаря за прекрасния подарък. — Гласът на Грейс я откъсна от мислите ѝ. — Наистина бе много мило от ваша страна.

— Радвам се, че ви хареса, но целият този шум покрай подаръка ми беше изключително неприятен.

— Зная, мила. — Грейс се усмихна. — Не биваше да го показвам пред Медълин, още повече че бе пила...

— О, няма нищо. Мисля да се прибера в стаята си и да почета малко. Трябва да премеря пулса на Ерик, когато се върне. Освен ако не искате да ви помогна при миенето на съдовете.

— Не, в никакъв случай — отказа Грейс. — Починете си малко. Ще предам на Ерик, че искате да го видите, преди да си легне. Съгласна ли сте?

— Да, разбира се — промърмори замислено Керълайн. — Може би е по-добре да знае предварително, че ще се отбия в неговата стая. Лека нощ, Грейс. И... благодаря.

— Лека нощ, мила. Аз би трябвало да ви благодаря.

Керълайн се прибра в стаята си. Настани се удобно в едно кресло и се зачете в някаква книга. След около десетина минути чу как Ерик се качва по стълбите.

Остави книгата и излезе в коридора.

Той крачеше забързано към стаята си и поспря за миг, без да се обръща.

— Би трябвало да ви прислушам, преди да си легнете.

— Не можете ли да изтраете до утре? — извърна се гневно към нея той.

— Не, винаги ви прислушвам по това време. Няма да продължи дълго.

Без да дочака реакцията му, тя се отправи към малката кухня, за да вземе стетоскопа и апарата за кръвно налягане.

Когато се върна в коридора, него вече го нямаше. Керълайн пое към стаята му. Вратата бе отворена, а Ерик с мрачна физиономия се бе надвесил над чертожната маса.

— Надявам се, че няма да ме бавите — каза той.

— Аз също искам да приключим колкото може по-скоро — отвърна хладно тя. — Бихте ли навили ръкава си!

Той започна да разкопчава нетърпеливо копчетата на ризата си.

— И без това ще трябва да се събличам, значи мога да го направя още сега — каза Ерик.

— Правете каквото искате — отвърна невъзмутимо тя. — Все ми е едно, стига да мога да си свърша работата.

Той запрати гневно ризата си на пода.

— Така! А сега по-бързо, че и мен ме чака работа!

В този миг, когато бе отново пред погледа ѝ — гол до кръста, тя трябваше да направи усилие, за да се концентрира. Ерик безспорно оказваше някакво магическо въздействие върху нея. Сякаш я хипнотизираше. Но за нищо на света не би го признала.

— Почти приключихме... — подзе тя. — Още малко търпение... — Допря мембраната на стетоскопа отляво до гърдите му.

Сърцето му туптеше забързано и когато Керълайн вдигна очи, погледите им в един миг се срещнаха. Нямахше съмнение, че Ерик е крайно напрегнат.

Тя остави стетоскопа встрани и уви маншета на апарата за кръвно налягане около ръката под мишницата му.

— Сърцето ви бие много силно — отбеляза момичето.

— Е, и? — прекъсна я той. — Означава ли нещо това?

— Не, всичко е, както трябва. Само го констатирах.

— Бъдете така любезна да запазите констатациите за себе си, госпожице Менсфийлд. Можете да си спестите коментарите за здравословното ми състояние. Бих искал да ме уведомявате само в случай че има нещо обезпокоително, иначе оставете да правя аз преценките. — Гласът му бе пропит от хаплива ирония.

— С удоволствие — отвърна Керълайн. Прислуша отново сърдечните тонове, след като измери кръвното налягане. Бяха с високи стойности от предишния ден. — Добре — каза тя накрая. — За днес приключихме. Всъщност доктор Шеридън в най-скоро време ще се обади, за да го информирам доколко спазвате режима на хранене и почивка. Предполагам, че ще ме уведомите, ако искате нещо да му предам.

— Ще се възползвам от случая — рече мрачно той. — И така — до утре.

— Лека нощ. — Керълайн събра медицинските апарати.

— И още нещо! — извика той след нея. Тя тъкмо бе излязла от стаята и затваряше вратата след себе си.

— Кажете?

— Ще направите по-добре, ако по време на престоя си тук се обличате с работната си манта.

Керълайн изненадано се вгледа в него.

— Разбира се — отвърна спокойно. — С удоволствие ще го направя. Но мога ли да попитам защо?

— Защото не мога да се съсредоточа в работата си, когато ви гледам в това оскъдно облекло! — Надвеси се над скиците си и не погледна повече към нея.

Тя се поколеба за миг как да реагира. Но после реши да остави без отговор забележката. Тихо притвори вратата и се върна в стаята си.

СЕДМА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин се събуди съвсем рано, мислите ѝ отново се върнаха към Ерик. Той се смущаваше от облеклото ѝ... „Държи се като същински ориенталец“ — помисли си тя. Набързо се облече. Смяташе да изпие само чаша кафе и да отиде да поплува. Грейс бе вече в кухнята, но Ерик все още спеше.

— Добро утро, Грейс.

— Много сте ранобудна днес — установи Грейс и ѝ подаде чаша ароматно кафе.

— Да, бих искала да поплувам малко, преди Ерик да се събуди.

— Плувайте спокойно, той сигурно ще спи до късно. — Грейс се поколеба, преди да продължи: — Надявам се, че снощи по време на прегледа е бил по-любезен към вас. Всичко наред ли е с него? Спрямо мен бе доста груб, ако трябва да бъда искрена.

— Ами... — замислено подзе Керълайн и си спомни забележката на Ерик за облеклото ѝ. — При него никога не се знае какво мисли. Понякога е любезен, а малко след това — просто нетърпим.

— Винаги си е бил такъв — въздъхна Грейс. — Много хора имат чувството, че Ерик не може да ги понася тъкмо защото се държи по този начин с тях. Но много често се заблуждават.

— Може би — каза Керълайн скептично. — И все пак човек понякога се чувства обиден.

— Да, така е — кимна Грейс.

— Що се отнася до здравето му, всичко е нормално. Но не бих могла да кажа дали и за в бъдеще ще е така. Нямам представа какво яде, но съм сигурна, че когато е с Медълин, си позволява точно това, което не трябва.

— В това отношение е прекалено своенравен — каза замислено Грейс.

Керълайн допи кафето си и стана.

— Мисля да тръгвам, Грейс. Не ми се сърдите, нали?

— Идете спокойно на плажа и си отдъхнете, преди да се е появил нашият домашен тиранин.

Утрото бе прохладно и свежо. Всичко изглеждаше така притихнало, сякаш наоколо нямаше жива душа.

Керълайн се настани най-напред удобно на един шезлонг на верандата. Замечтано се загледа към морето и в този миг си помисли, че се чувства прекрасно.

Затвори очи, наслаждавайки се на мекия въздух. Унесе я сън и тя задряма.

Когато се събуди, видя неколцина летовници да плуват в морето. Бързо се изправи и се затича към брега.

Свали роклята си и я захвърли на пясъка. Бе си облякла банския още в стаята.

Палави вълни обгърнаха нозете ѝ, щом влезе във водата. После внезапно пропадна надълбоко и затъна до шия.

Опита се да заплува към хората, които бе видяла преди малко от верандата. Но те бяха на прекалено голямо разстояние от нея.

Погледна назад към къщата и изненадана разпозна Ерик, седнал на един шезлонг. Тъкмо сваляше бялата си фланелка, за да се попече на слънце.

„Не трябва да ме види тук“ — мина ѝ през ума. Бързо заплува навътре в морето. Удиви се колко бързо се отдалечава от предишното място.

Възможно бе това да се дължи на подводното течение, хрумна ѝ внезапно. „Може би ще ме повлече навътре“ — помисли си тя.

Извърна глава, за да види на какво разстояние се е отдалечила от къщата. Дъхът ѝ спря, щом съгледа колко далеч от нея бе останал брегът.

„По-добре да се връщам — реши младата жена. — Щом съм доплувала дотук, сигурно ще мога да се върна и обратно“ — опитваше се да се успокои тя.

Но не бе така лесно, подводното течение все повече се усилваше. Всеки опит да плува към брега бе неуспешен. Течението я влечеше навътре.

Обзе я паника. Не бе особено добра плувкиня и мисълта за дълбочината едва не я побъркваше.

„Не може да е истина, сигурно сънувам!“ Тази мисъл като стрела прободеше съзнанието ѝ. Като обезумяла се опитваше да плува към брега. Врълетяха я най-ужасни мисли.

Какво значи да се удавиш? Какво си мислиш преди това? Какво правиш, когато няма повече никаква надежда?

Керълайн се потопи под водата и се помъчи да направи няколко замаха, така както бе плувала като дете. Но когато отново се показва на повърхността, установи, че не бе напреднала и метър.

Успокояваше я само мисълта, че поне не бе отнесена още по-навътре. Отново се потопи и се опита да плува под водната повърхност колкото се може по-дълго време. Може би така щеше да успее?

Когато отново се появи над водата, действително бе напреднала с няколко метра.

Но всеки път, когато само за миг спреше, за да си поеме дъх, течението я връщаше обратно.

Керълайн си пое дълбоко въздух, потопи се пак и замаха с ръце толкова бързо, колкото ѝ позволяваха силите.

Ще остана под водата, докато мога, реши тя, но имаше чувството, че дробовете ѝ ще се пръснат...

Изведнъж усети, че нещо се докосва до нея. С последни сили се изтласка към повърхността. „Акула!“ — ужасена си помисли тя. Това бе краят!

Бясно замаха с ръце напред и отново нещо я сграбчи.

— Не се страхувай — дочу един глас, сякаш много отдалеч. — Керълайн! Това съм аз!

Светкавично се извърна. Вече нямаше никакви сили да се задържи на повърхността, когато видя Ерик!

— Ерик! — прошепна тя и се свлече безсилна в ръцете му. Бе останала съвсем без дъх, но изпитваше неизразимо облекчение.

— Спокойно, Керълайн, нали съм тук — прошепна той в ухото ѝ и обгърна с ръце талията ѝ. — Успокой се, аз съм до теб. Ще те изведе на брега.

Момичето се задъхваше. Сега, когато опасността бе отминала, изпита още по-голям страх. Помисли си колко близо бе смъртта до нея само допреди секунди. Остави се като кукла в ръцете на Ерик, за да я отнесе до брега. Бе неспособна да направи каквото и да било движение.

Притвори очи и усети силната му ръка около тялото си. С лявата Ерик плуваше напред, а с дясната я придържаше здраво.

Керълайн отвори очи едва когато бяха стигнали почти до брега.

— Успяхме — тежко въздъхна Ерик и пусна Керълайн. — Мислите ли, че ще можете да плувате до брега сама?

— Да, естествено — каза тя, леко замаяна. Напрегна всичките си сили, защото внезапно усети липсата от близостта на Ерик. Съжаляваше, че ръцете му не я държаха вече. — Ще се справя — промълви тя и само след миг почувства твърда почва под краката си. Прегази с Ерик до пясъка.

Едно бегло докосване до него я накара да изпита безумното желание да се хвърли в прегръдките му, да усети силното му тяло, както преди малко, когато я бе спасил.

Ерик се строполи на пясъка и отметна назад мокрия кичур от челото си.

— Господи — каза той, след като и Керълайн се бе свлякла до него, — дано не ми се наложи някога да изживея пак подобно нещо!

— Не зная как да ви се отблагодаря. Не можете да си представите... Вече си мислех, че това е краят. Подводното течение бе толкова силно, че ме отнасяше все по-навътре и не можех да напредна дори и на метър.

— Зная — отвърна той, а после се вгледа в нея: — Вижте морето, Керълайн. Не забелязвате ли колко малко хора има във водата?

Тя погледна натам — наистина плуваха само двама или трима души.

— Още е рано — предположи тихо тя.

— Да, но освен това има и мъртво вълнение. Щяхте да го знаете, ако бяхте прочели днешния вестник с бюлетина за времето. И ако не ви бях наблюдавал от терасата...

— Вие сте ме наблюдавали? — Керълайн смаяно го изгледа.

— Е, не съвсем. Видях ви, че излизате от къщата и в един миг изчезнахте от погледа ми. А после на няколко пъти забелязах главата ви да се подава от водата.

— Още не мога да повярвам — въздъхна тя. Посегна към ръката на Ерик и я стисна. После погледите им се срещнаха. — Благодаря — прошепна Керълайн.

Ерик се усмихна.

— Това бе просто случайност, която ми даде възможност да се реванширам за грижите ви към мен.

Керълайн уплашено прехапа устни.

— Господи, Ерик! Каква егоистка съм само! Мисля единствено за себе си и изобщо не ви попитах как се чувствате днес.

— Не се тревожете, добре съм. Бих искал да ви се извиня за снощи. Но бездействието страшно ме изнервя, имам нужда от работа.

Тя го погледна и се усмихна.

— Разбирам ви, и то много добре. И все пак вие никога не сте спазвали стриктно режима на лечение. Трябва да ви кажа, че сте най-непокорния пациент, когото съм срещала.

— Така ли? — отвърна иронично той. — Надявам се, не мислите, че освен работата, не ме интересува нищо друго?

— Разбира се, че не мисля така, Ерик.

Той се изправи.

— Не съм и предполагал, че ще имам удоволствието да плувам толкова навътре в морето още преди другите да са се събудили. Какво ще кажете да закусим? Изпитвам вълчи глад.

— Аз също! — извика Керълайн. Тя бързо скочи на крака и посегна към роклята си.

Поеха към къщата — Ерик напред, а тя малко след него. Неволно се възхити отново на загорялото му тяло и гъвкавата му походка.

Спомни си колко близо бе стоял преди малко до нея. Колко нежно бе обгръщал талията ѝ, как бе допирал лицето си до нейното...

— Както виждам, не сте взели под внимание моята забележка! — извика той, докато бързо изкачваше стъпалата към верандата.

— Каква забележка? — попита удивена Керълайн.

— Имам предвид облеклото ви — каза Ерик и се подсмихна.

— Нямам навик да плувам облечена. Освен това не очаквах да ви срещна толкова рано.

Бяха стигнали до верандата и се отправиха към кухнята при Грейс.

— Почти умираме от глад. Какво има за закуска? Приготвила ли си нещо по-специално, Грейс? — попита Ерик, след като прегърна леля си.

— Какво например? — попита тя.

— Наденички, бекон...

— Ерик! — извика Керълайн ужасена. — В никакъв случай не бива...

Той се усмихна и вдигна ръка, за да отклони упреците, които очевидно щяха да последват.

— Зная, зная какво ще кажете. Ще ми приготвиш ли препечени филийки и бъркани яйца, Грейс? Ей сега ще се върна. — Изтича по стълбите към горния етаж така, сякаш никога не бе боледувал.

Грейс въпросително погледна към Керълайн.

— При нашия пациент се забелязва изключителен напредък. Какво искате да закусите, Керълайн?

— Няма значение, но моля да ме извините за минутка. Трябва да се преоблека.

— Както виждам, наистина сте били на плажа.

— Дори нещо повече — измърмори Керълайн. — След малко ще ви разкажа — обеща тя, щом забележа учудения поглед на Грейс.

Отиде в стаята си и облече бялата си престилка. Не се чувстваше особено добре с нея, а и в тази обстановка я намираше за неподходяща.

Когато се върна в кухнята, Ерик тъкмо разказваше на Грейс за сутрешния инцидент на плажа.

— Едва не се удави. И се наложи аз, болният, да я спасявам. Здравей, Медълин — прекъсна разказа си той, когато приятелката му се появи и поздрави с „добро утро“.

— Кого си спасявал, Ерик? — попита госпожица Синклер, след като се настани до него на масата.

Ерик описваше случката с най-големи подробности. Керълайн наблюдаваше Медълин и Грейс, докато той говореше. Грейс слушаше с интерес, като едновременно с това явно напрегнато размишляваше. Медълин също гледаше към Ерик, но от време на време хвърляше по някой и друг зъл поглед към Керълайн.

— Какъв късмет! — каза госпожица Синклер накрая. — Представете ли си какво щеше да се случи, ако Ерик не бе излязъл на верандата. Сега едва ли щяхте да стоите тук и да закусвате.

Керълайн запази спокойствие и нежно погледна към Ерик.

— Права сте — каза тихо тя.

Той я бе спасил! Колкото повече мислеше върху това, с толкова по-голяма сила осъзнаваше, че му дължи живота си.

Медълин се вмести с пискливия си глас във внезапно настъпилата тишина.

— Трябва да се погрижиш за коктейла, Ерик. Аз съм заета с куп други неща.

Ерик равнодушно я изглежда.

— Няма ли да поръчаш хайвера и шампанското, Медълин? Мислех, че ти ще го направиш?

— За бога, не! — извика Медълин. — Баща ми обича да казва, че ако нещо трябва да се свърши, то най-добре е да се погрижиш за това сам, но аз, за съжаление, нямам никакво време.

Ерик леко повдигна вежди.

— Не говориш сериозно, нали, Медълин? Баща ти го казва само на подчинените си, които се чуди как да натовари с колкото се може повече работа...

— Ерик! — Медълин кипеше от ярост. Червени петна се появиха по лицето ѝ.

Той се засмя и се обърна към Грейс и Керълайн.

— Това е един от начините да накараш тази жена да се развълнува, мили дами, в случай че ви се наложи да използвате подобни трикове — каза той и се подсмихна. — Разговорът за характера на баща ѝ винаги я разпалва.

— Ако нямаш нищо против, нека да се върнем за момент на въпроса за коктейла, преди да се впуснеш в подробности за баща ми и концерна Синклер — изсъска Медълин.

— Разбира се — каза той и черните му очи предизвикателно заблестяха. — Какво би искала да знаеш?

— Искам само да знам кой ще се погрижи за приготвянията. Сама ли трябва да свърша всичко или някой ще ми помогне?

Ерик присви рамене, прикри усмивката си и погледна отново към Керълайн и Грейс.

— Не разчитай на мен, Медълин. Аз съм болен и ти го знаеш много добре. Имам дори собствена медицинска сестра, която да се грижи за здравето ми.

— Болен ли? — повтори госпожица Синклер вбесена. — Ти, който си преплувал само преди час едва ли не половината море, за да спасиш тази... Плуваш като първокласен спортист на олимпиада, а

после ми казваш, че си бил болен и затова няма да ми помогнеш при подготовката за коктейла!

— Медълин, мисля, че животът на една млада дама е нещо съвсем различно от развлекателно увеселение.

— Не съм искала да кажа това и ти го знаеш много добре — изкрещя Медълин невъздържано. — Само си мисля, че след като си се справил с подобно прежеждие, можеш съвсем спокойно да ми помогнеш.

Той поклати глава.

— Съжалявам, коктейлът бе твоя идея, Медълин. Нямах намерение тази сутрин да плувам, но вече го сторих. А ако направя още някое усилие днес, може и да се озова отново в болницата. — Хвърли поглед към Керълайн. — А това е нещо, което бих искал да избегна на всяка цена.

Когато Медълин си наля още една чаша кафе, Керълайн се изправи. Въпреки че разговорът между двамата живо я интересуваше, тя знаеше, че нищо не би могло да промени взаимоотношенията ѝ с Ерик. Каквото и да се бе случило между тях, тя не можеше да играе друга роля в живота му, освен на болногледачка.

— Компанията ли не ви харесва? — предизвикателно попита Ерик.

— О, не, разбира се, че ми харесва — възрази тя. — Но мисля, че трябва да изляза, тъй като вие двамата...

— ... се караме? — довърши той с усмивка.

— ... имате личен разговор — уточни Керълайн.

— Ако исках да излезете — каза Ерик и погледна към Медълин, — щях да ви го кажа.

Керълайн се усмихна неловко.

— И все пак... — Погледна към часовника си, а после вдигна отново очи към Ерик. — Трябва да се обадя на доктор Шеридън. Не би било лошо да ви прислушам преди това. Той няма да пропусне да ме попита за днешните резултати.

— Защо не? — усмихна се Ерик. След това се изправи и тръгна бавно към вратата. Керълайн си помисли, че изглежда фантастично в светлосинята си фланелка и късите джинсови панталони. — До скоро, Медълин — каза той. — По-късно ще ми разкажеш докъде си стигнала с приготовленията.

Медълин му хвърли унищожителен поглед, преди да посегне към чашата с кафе.

— Може и да го направя. — В интонацията ѝ се прокрадваше едва прикрита злоба.

Керълайн усети погледа на Ерик върху себе си, докато изкачваше стълбите пред него.

— Мисля, че забележката ми няма кой знае какъв ефект — каза неочаквано той.

— Какво искате да кажете? Направих това, което пожелавате. Облечена съм с бяла престилка, чиста и изгладена. Какво повече?

Усмивка заигра върху устните му.

— Откъде да зная, че ще изглеждате толкова съблазнителна с нея. Дори да бяхте само по бикини, ефектът щеше да бъде същият.

Това отново бе комплимент. Керълайн не можеше да проумее какво става с Ерик.

— Керълайн?

— Да?

— Не трябваше ли да вземете апарата за кръвно налягане и стетоскопа, преди да ме прегледате? Естествено, че сте добре дошли в стаята ми и без тях, но...

Момичето изтръпна.

— Съжалявам, съвсем забравих. — Бе влязла в стаята му, без изобщо да помисли за апаратите.

Ерик стоеше изправен в средата на стаята, когато тя се върна с уредите.

— Е — попита той, — къде да седна?

— Където и да е — отвърна тя. — Може би на леглото?

Той се отправи към леглото бавно, сякаш знаеше, че Керълайн като омагьосана го следи в гръб с очи.

— Да започваме. — Керълайн взе стетоскопа. — Съблечете си, моля, фланелката.

Ерик се усмихна.

— Добре. — Свали фланелката. — Моля.

— Благодаря. — Керълайн сама усещаше как гласът ѝ трепери.

Не смееше да го погледне, докато прислуша сърдечните тонове. Втрещено гледаше покрай него, а собственото ѝ сърце биеше много по-забързано от това на Ерик.

Изведнъж той я погали по ръката, без да каже и дума. Това нежно докосване означаваше за нея много повече от хиляди слова.

Погледът ѝ потърси неговия. Изпълнена с копнеж, се вгледа в тъмните очи на Ерик и почувства как коленете ѝ омекват, щом той протегна към нея ръце.

— Ерик, скъпи! — Пискливият глас на Медълин идваше от коридора. Кратко почукване и само секунда след това фигурата на госпожица Синклер бе вече в рамката на вратата.

Ерик и Керълайн се втренчиха в нея.

— Исках само да видя дали най-сетне сте свършили — обясни Медълин. — Но както забелязвам, госпожица Керълайн Менсфийлд е прекалено съвестна медицинска сестра.

— Току-що започнахме — каза спокойно Керълайн.

— Е, добре. — Медълин се настани на стола до чертожната маса на Ерик. — Мога и сега да разговарям с теб, скъпи, щом този преглед, или както и да се нарича това занимание, се проточва толкова дълго време. — И без да дочака отговор, продължи: — Тъдсън се обади по телефона и каза, че не можел да ни достави омарите, които съм поръчала. Заради сезона или нещо от този род. Как мислиш, да вземем ли вместо омари повече салата от краб?

Ерик сви рамене.

— Прави каквото искаш, Медълин. На мен ми е безразлично.

Керълайн постави маншета на апарата за кръвно налягане и го напомни.

— Бихте ли престанали за момент да говорите, Ерик? Веднага свършвам — каза меко тя.

Ерик кимна и в стаята се възцари пълно мълчание.

— Не е съвсем добре — установи Керълайн. — Това са най-високите стойности, откакто съм тук.

— Колко е всъщност?

— Сто и четиридесет на осемдесет и пет. — Тя взе апаратите. — Искате ли да размените няколко думи с доктор Шеридън, Ерик? — попита, преди да излезе от стаята.

— Не, мисля, че не — въздъхна той. — Ще ми предадете по-късно разговора.

Медълин не издаде нито звук, докато Керълайн напусна стаята.

* * *

Успя да открие доктор Шеридън в болницата. Макар че разговорът продължи само няколко минути, той ѝ донесе голяма радост. Лекарят я похвали за добрата ѝ работа.

— Не се колебайте, придържайте се към терапията — каза той. — Без съмнение постигате много добри резултати, а това е най-важното. Давайте му медикаментите, преглеждайте го редовно и всичко ще бъде наред.

— Да, добре. Но се питам колко ли време още ще бъде необходима тук.

— Зависи от самата вас и от работата ви. Колкото повече старание проявявате, толкова по-скоро ще се върнете в клиниката. Но предполагам, че там ви харесва, нали?

— О, да, прекрасно е — потвърди Керълайн.

След като затвори слушалката и нанесе новите резултати в болничния картон, тя отиде в стаята си с намерение да напише няколко реда на баща си.

Но когато белият лист бе вече пред нея, тя не знаеше какво би трябвало да напише. Мислите ѝ бяха прекалено объркани, за да може да ги изрази с думи. Какво би могла да сподели за работата си, която понякога ѝ харесваше, а друг път — не. Имаше моменти, в които съжеляваше, че е избрала тази професия.

Същото бе и с Ерик. Можеше да бъде мил и внимателен, но често бе груб и непоносим с нея. А това, че едва не се удави в морето, не си и помисляше да сподели в писмото.

Отчаяно въздъхна, остави настрана листа и писалката и слезе долу. Смяташе да потърси Грейс и да ѝ помогне в домакинската работа.

Следобедът неусетно отлетя и преди Керълайн да се опомни, стана време за коктейла.

* * *

Всекидневната и трапезарията бяха обсипани с букети цветя, а кухнята бе отрупана с апетитни сандвичи и шампанско.

Керълайн не си бе донесла никакъв по-специален тоалет. И бездруго нямаше нищо подходящо за официален прием. Но не се притесняваше, защото в този дом бе дошла да работи, а не да се забавлява.

Реши да облече светлосин панталон, който подчертаваше тънката ѝ талия и стройните бедра, и туника в синьо-бяло райе, от която изпъкваше кафеникавият загар по лицето ѝ.

Критично се огледа в огледалото и накрая сложи малко грим, за да очертае очите.

В шест без четвърт бе вече във всекидневната с мисълта каква ли пъстра навалица ще се струпа след малко в къщата. Отсега се чувстваше самотна сред това общество.

А когато малко по-късно многобройните гости, както се виждаше, великолепно се забавляваха, Керълайн се усети истински изоставена и нещастна.

Отправи се към студения бюфет и тъкмо взе един сандвич с хайвер, когато забеляза млад мъж до себе си. Бе русокос, синеок, с малки мустачки — привлекателен на външен вид.

Макар че до момента не бе произнесъл и дума, Керълайн се досети, че това бе мъжът, за когото ѝ бе споменала Медълин. Погледите, които ѝ хвърляше отстрани, бяха повече от красноречиви.

Тя не бе във възторг от него, но не можеше да се каже, че не ѝ е симпатичен. Той съвсем недвусмислено я фиксираше с поглед.

— Вие трябва да сте Керълайн Менсфийлд — атакува я внезапно мъжът.

Тя се усмихна.

— Да, а вие сте...

— Питър Съливан — представи се учтиво той. Взе ръката ѝ и леко я притисна до устните си. — Предполагам, Медълин ви е разказала вече за мен. През целия юни ще бъда тук.

Керълайн едва прикри ироничната си усмивка. Намеци ли се опитваше да ѝ прави?

— Вътре е прекалено задушно. Искате ли да излезем на верандата? — предложи мъжът.

Керълайн се поколеба за миг.

— С удоволствие — каза след това. — Защо не?

Навън въздухът бе невероятно свеж. Прохладен вятър духаше от морето, а на запад слънцето бавно залязваше. Хоризонтът аленееше и омагьосваше погледа с вълшебната игра на цветовете върху огледалната водна повърхност.

— Задълго ли ще останете тук? — попита Питър и отпи от чашата си с шампанско.

— Все още не зная — отвърна Керълайн. — Зависи от здравословното състояние на Ерик и от това колко бързо ще оздравее.

— Е, как е той сега?

Керълайн сви рамене.

— Вече има известен напредък. Оздравява по-бързо, отколкото бях очаквала.

— А на вас, изглежда, не ви се иска да се върнете толкова скоро в Ню Йорк? — попита Питър и настоятелно се взря в нея.

Тя отправи поглед към морето. Замисли се дали раздялата с този дом ще нарани наистина душата ѝ.

Никога вече нямаше да срещне Ерик. Не можеше да си представи да не вижда усмивката му, да не се вглежда в тъмните му очи, да не потъва в неговия поглед, да не усеща силните му ръце...

— Керълайн? — Питър я откъсна от мислите.

— О, съжалявам, какво казахте? — И при най-добро желание не можеше да си спомни.

— Попитах ви дали искате да се върнете в Ню Йорк? Но мисля, че вече зная отговора.

— Знаете отговора?

— Разбрах по замечания ви поглед, че тук не се чувствате нещастна.

Керълайн се засмя.

— Ако знаете...

— Разкажете ми! — разпалено предложи той.

— Ами — уклончиво подзе тя — винаги е малко трудно да се приспособиш към непознатата обстановка, нали?

Питър се наведе към нея и с привидна сериозност се взря в очите ѝ.

— Хм — недоверчиво изрече той. — Керълайн Менсфийлд, мисля, че не ми казвате истината!

— Може би не цялата истина. Но това, което казах, го мисля сериозно.

— Обаче това, което премълчавате, е много по-съществено, нали? Познавам Медълин Синклер от доста време и зная, че бди над Ерик като полицейско куче. А това означава... — отпи още една глътка и поверително се приведе към нея, — че не позволява на никоя друга млада жена да се приближи до него. — Вдигна артистично вежди. — Вярно ли е това или да?

Керълайн трябваше да се засмее. Очевидно Питър познаваше Медълин прекалено добре.

— Може би имате право — предпазливо каза тя, — но аз никога не бих се изразила по този начин.

— Бъдете спокойна. — Питър ѝ смигна. — Мисля, че ние двамата добре се разбираме помежду си. — Замисли се за миг и отпи още една глътка. — Какво ще кажете за малка разходка покрай брега? Вечерта е вълшебна.

— Да, с удоволствие. Макар че възторгът ми от морето се е поизпарил...

— Какво искате да кажете? — попита той учуден, докато слизаха по стъпалата към брега.

— Тази сутрин имах малко прекеждане — призна Керълайн и в един миг преживяният ужас връхлетя отново съзнанието ѝ.

— Искате ли да се държите за мен? — предложи Питър.

Керълайн го хвана под ръка.

— Проявих лекомислие, тъй като не виждах нищо необичайно в това да отида да поплувам — започна да разказва тя. — Но внезапно се озовах сред подводно течение, което ме повлече навътре в морето, преди още да осъзная какво става. Изплаших се до смърт — добави тихо тя и отново потръпна при този спомен.

— Мога да си го представя — каза съчувствено Питър и обгърна с ръка раменете ѝ. — И какво стана след това?

Керълайн замислено се взираше пред себе си.

— Ерик случайно е бил на верандата. Иначе сега едва ли щяхме да сме тук заедно.

Питър притисна нежно раменете ѝ. Керълайн неволно сравни този лек допир с докосването до Ерик. При Питър той носеше единствено утеха, бе само жест на дружелюбие.

Той посочи с ръка огряната от бледата луна водна повърхност.

— Колко е тихо морето сега! Вие просто сте отишли да плувате в неподходящо време.

Керълайн кимна. Мълчаливо продължиха да вървят един до друг. Небето бе обсипано с безброй звезди. Тя зарея поглед в него, а мислите ѝ се устремиха отново към Ерик.

Внезапно осъзна истинските си чувства към него. Това бе любов. А си въобразяваше, че го мрази!

Наистина ли бе влюбена в този мъж? Не изпитваше ли в този миг желание вместо Питър, до нея да е Ерик? Не искаше ли дълбоко в себе си Ерик отново да я прегърне, да я целуне с пълна страст?

На всички тези въпроси отговорът бе „да“. Удивяваше я този необясним обрат, настъпил в душата ѝ.

Обичаше Ерик... И като се връщаше в мислите си назад, всъщност той съвсем не бе толкова надменен и непоносим, както го бе приела в началото.

Питър забави ход и внезапно спря.

— Не искате ли да поседнем за малко? — попита той.

— Защо не! — отвърна Керълайн разсеяно. Седна до мъжа на пясъка и се обърна към него, за да каже нещо. Но се спря, когато видя нежността в очите му. Нямахше съмнение, че в този миг ще я целуне. Керълайн бе така обърквана, че едва ли можеше да го отблъсне.

Той я привлече към себе си, вгледа се в очите ѝ, а после притисна устни до нейните.

Само секунди след това се отдръпна и я изгледа продължително. Тя неловко се усмихна и се запита дали той няма да изтълкува погрешно тази усмивка.

— Е — каза тихо Питър след малко, — ще опитаме някой друг път. Навярно днес преживяванията ви са били малко повече, отколкото можете да понесете.

— И така може да се каже — отвърна смутено тя, но бе доволна, че успя да се справи с неприятната ситуация. — Може би е по-добре да се връщаме — предложи Керълайн, след като погледна часовника си.

— При едно условие — рече Питър, докато ѝ подаваше ръка да се изправи.

— И какво е то? — попита младата жена.

— Да дойдете утре с мен в Провинстаун. Имам два билета за театър, а спектакълът сигурно ще ви хареса.

— Съгласна съм — отвърна тя.

Поеха бавно към къщата и Керълайн с удивление си помисли, че не се чувства никак зле в компанията на Питър. Той ѝ действаше успокоително, а не като Ерик, който непрестанно я изваждаше от равновесие. А го познаваше едва от няколко часа. Но пък с него всичко бе много по-различно, отколкото с Ерик.

Мислите ѝ не спираха да се въртят около Хюстън. Можеше ли наистина да обича мъж, който бе близък с жена като Медълин Синклер? И който бе толкова непостоянен в настроенията си?

В душата ѝ се загнезди съмнение. Но когато стигнаха до верандата и тя откри Ерик, усмихнат и с доволно блеснали очи, вече знаеше, че залъгва самата себе си, когато се колебае в собствените си чувства.

* * *

Сърцето ѝ преливаше от любов. Бе готова дори да се бори срещу Медълин. Или поне да се опита да го направи.

Трябваше да спечели любовта му на всяка цена! Но когато отново погледна към Ерик, изведнъж се разколеба в решението си. Той тъкмо прегръщаше някаква блондинка. А в прегръдката се криеше нещо повече от дружелюбие!

С болка наблюдаваше как Ерик отвежда русокосата красавица от верандата и се изгубва с нея в мрака.

Сълзи на разочарование опариха очите ѝ. Вероятно той изобщо не бе забелязал, че и тя е сред гостите на коктейла.

ОСМА ГЛАВА

Когато по-късно Ерик се върна сам, Керълайн с болезнен поглед го следеше как флиртува с всяка една от гостенките поотделно.

Известно време бе в компанията на едно сексапилно момиче, което до известна степен приличаше на Медълин, но пък имаше много по-приятен глас от нейния. Малко след това се забавляваше вече с друга пищна брюнетка, която го примамваше надолу към плажа.

Беше й ясно, че не бива да се измъчва повече. Реши да се качи в стаята си и набързо се сбогува с Питър и Грейс.

Прозорецът й обаче бе непосредствено над верандата, така че, без да иска, чуваше някои от репликите, които се разменяха долу, дори когато бе вече в леглото.

Беше се унесла, но смехът на Ерик долетя за пореден път до слуха й. Чу го да казва:

— А защо не, Ванеса? Иска се само малко кураж, за да го направите!

Добре си представяше за какво биха могли да разговарят двамата. Несъмнено Ерик бе предложил да се поразходят до плажа. А тази Ванеса навярно нямаше да откаже поканата. Да върви по дяволите, мислеше си Керълайн разгневена. И той, и всички тези жени, с които флиртува на това парти.

А къде ли бе Медълин през това време? Как можеше спокойно да гледа фриволното поведение на Ерик?

В полусън дочу:

— Къде, по дяволите, е Керълайн? — Гласът на Ерик звучеше разярено.

На следващата сутрин тя се събуди рано, още в шест часа. Стана от леглото и на пръсти слезе по стълбите. Грейс и Ерик навярно още спяха.

Включи кафе машината и тостера и се върна в стаята си, за да вземе лист хартия и химикал. Искаше отново да се опита да пише на баща си.

Когато се върна в кухнята, там вече ухаеше приятно на препечени филийки и кафе. Керълайн неволно се усмихна. Денят обещавахе да бъде чудесен.

Когато се захвана с писмото обаче, отново спря. Какво трябваше да напише, за да не обезпокои баща си? Не можеше да сподели, че се е влюбила в мъж, който има сериозна връзка с друга жена.

Подпря с ръце глава и се опита да подреди разпилените си мисли.

Да, тя обичаше Ерик. Ненадейно бе осъзнала това, докато бе търсила отговор на въпроса дали иска да се върне по-скоро в Ню Йорк. Но без Ерик, без надеждата да го види отново тази мисъл бе за нея болезнено непоносима.

И все пак — можеше ли да се надява на любов от негова страна? Можеше ли да очаква нещо повече от плътско увлечение?

Тя не търсеше само авантюра.

Имаше ли обаче някакви шансове, след като една толкова красива и богата жена като Медълин бе нейна съперница? Допускаше, че Ерик изпитва към нея по-дълбоки чувства. Как иначе би й отделял толкова много внимание?

Трябваше да спре да мисли за всичко това. Не биваше да се измъчва с подобни въпроси. Те предизвикваха единствено главоболие, а навярно се отразяваха неблагоприятно и върху работата ѝ.

Трябваше да скрие чувствата си — и от Ерик, и от себе си.

Изведнъж долови стъпки зад гърба си и мигновено се извърна. Така се изплаши, че едва не разля кафето, което току-що си бе наляла. Беше Грейс.

— Добро утро — каза объркана Керълайн.

— Здравейте — отвърна на поздрава Грейс. — Но какво ви има? Откога сте станали толкова боязлива? — Тя си наля кафе.

— Бях се замислила — каза Керълайн. — А и не очаквах след снощното парти да срещна някого толкова рано сутринта.

— Искате ли да поговорим? Понякога помага, когато споделиш с някого — приятелски каза Грейс и седна до нея на масата.

Керълайн неловко се усмихна.

— Може би имате право — колебливо каза тя. Обмисляше думите си. — Знаете ли, Грейс, аз... никога не съм мислила, че нещо

подобно може да се случи с мен, че мога да изпитвам подобни чувства към... Ерик. Мисля, че съм влюбена в него.

Очите на Грейс заблестяха.

— Чудесно! — възкликна радостно тя. — Това трябва да се отпразнува. — Чукна чашката си в тази на Керълайн.

— Какво искате да кажете? — попита смаяно момичето. — Та това изобщо не е повод за празнуване. По-скоро е тъжно според мен.

— Че защо?

Керълайн озадачено погледна по-възрастната си приятелка. Как можеше Грейс да не прояви разбиране в този случай?

— Първо, Ерик има сериозна връзка — започна тя развълнувано и нервно. — И второ, не е особено приятно да се влюбиш в някого, който не отвърща на чувствата ти.

Грейс поклати глава.

— Защо сте толкова сигурна, че Ерик няма чувства към вас?

Керълайн присви рамене.

— Не може да се каже, че го отблъсквам, но... — Тя спря по средата на изречението, щом чу шум от приближаващи се стъпки.

Нямаше значение дали това бе Ерик или Медълин, нито един от двамата не биваше да става свидетел на разговора.

Продължителна прозявка се долови откъм коридора. После Ерик се появи в кухнята.

* * *

Бе облечен в бял халат и макар да изглеждаше сънен, излъчваше невероятен чар. Кестенявият кичур коса непокорно бе паднал върху челото му.

Прозя се шумно още веднъж, свлече се след това на един стол и подпря главата си с ръце.

Грейс намигна на Керълайн.

— Струва ми се, че нашият пациент има нужда от помощ — каза тя и се надигна от мястото си. — Искаш ли чай, Ерик?

— Каквото и да е — измърмори той, без да вдигне глава.

— Късно ли си легна снощи? — попита Грейс.

— Мисля, че не беше преди четири — прозя се отново той. — Но вече не зная точно. Колко е часът сега?

— Седем без десет — отвърна Керълайн, след като погледна часовника си. — Защо сте станали толкова рано, Ерик — попита спокойно тя, — след като сте легнали в четири часа?

— Невъзможно ми е да отговоря на този въпрос, преди да си изпия чая — намръщено отвърна той.

Керълайн хвърли поглед към Грейс.

— Хареса ли ви партито? — попита тя след малко.

— Беше много забавно — изръмжа той и я изгледа с присвити очи. — А къде, по дяволите, бяхте вие, ако смея да попитам? Изглежда, добре се забавлявахте с този Питър Съливан?

— Да, Питър е мило момче — потвърди тя любезно и се вгледа малко по-съсредоточено в Ерик. Той наистина изглеждаше ужасно уморен, нямаше и следа от виталността, която бе излъчвал предишната вечер.

— Ерик, нали не сте пили нищо снощи? Имам предвид алкохол. Той пресилено се изсмя.

— Ако бях проявил неблагоприятното да пия алкохол, тази сутрин едва ли щях да мога да стана от леглото. — Той поклати глава. — Просто да не повярваш! Само допреди няколко месеца можех да пирувам по цели нощи, а на другата сутрин да си върша работата без следа от умора. А сега? Погледнете ме само!

— Какво значи това? За каква работа намеквате в момента? — Керълайн нямаше намерение да му позволи да работи след безсънната нощ.

— Господи! — снизходително изрече той. — Керълайн, бих искал тази сутрин да ме придружите до едно място — добави след малко.

Тя удивено го изгледа.

— Къде?

— Ами не става въпрос точно за работа. Искам само да погледна как върви строежът на една проектирана от мен къща.

— С удоволствие бих ви придружила, Ерик — отвърна Керълайн, — но не е ли по-добре да отложим това за друг ден. Мисля, че след снощната вечер имате нужда от почивка.

— Не ме интересува какво мислите вие! — избухна той.

Керълайн онемя.

— Ерик! — предупреди остро Грейс.

— Добре — каза той, вече по-спокойно. — Извинявайте. Не исках да ви обидя, Керълайн. Но бих ви помолил да не ми казвате какво трябва да правя. Особено когато вече съм решил. Нервите ме, като се разпореждате и се опитвате да провалите плановете ми.

— Ерик, би трябвало да помислите за това, че не е изключено да се върнете в болницата, ако не се придържате към указанията ми. — Керълайн сви рамене. — Не си позволявам да се намесвам в живота ви, но ви предупреждавам. Сигурна съм, че ще съжалявате, ако направите това, което сте си наумили днес.

— Та вие не знаете какво съм решил! — сприхаво я прекъсна той.

Керълайн объркано го изгледа.

— Моля?

— Казвате ми, че най-доброто за мен тази сутрин е почивката, но не знаете какви са намеренията ми.

Тя се замисли за миг.

— Тогава кажете ми ги — помоли, без да вдига към него поглед.

— Просто смятам да отида с колата малко по-надолу по шосето, да видя къщата, да поговоря с работниците и да се прибера. Не е кой знае какво усилие според мен, ако вие нямате нищо против да шофирате — каза Ерик, все още раздражен.

— О! — възкликна Керълайн. — Ако е само това...

— Значи сте съгласна — установи той, очевидно доволен от себе си. За първи път тази сутрин в очите му се появи отново познатият блясък. — Понякога и на другите трябва да се даде правото да изложат аргументите си, Керълайн.

Тя се изчерви. Бе достатъчно само да го види, да съзре това доволно проблясване в очите му и вече се чувстваше смутена и объркана.

— Убедихте ме — каза тя накрая.

* * *

След закуската Керълайн отиде в стаята си, за да се приготви за краткия излет с Ерик.

Облече лека светлосиня рокля и се огледа в огледалото. Не изглеждаше ли прекалено фриволно с тънките презрамки и голия гръб?

Накрая се спря на бялата манта, обу сандали без ток и разреса косата си. Хвърли последен, изпитателен поглед в огледалото. Изглеждаше бледа и изтощена, макар че нямаше причина за това. Предната вечер си бе легнала навреме.

Или вероятно се дължеше на страха, който още отсега изпитваше. Боеше се да не издаде чувствата си пред Ерик. Дали щеше да успее да се справи?

Докосна с ръка скулите си, а после и брадичката. „Възможно ли е това лице да се хареса някога на Ерик Хюстън, на този богат, преуспял и красив мъж? — питаше се тя. — Дали той би проявил някога интерес към жена, която не произхожда от видно семейство?“

Знаеше, че повечето от жените, с които бе флиртувал предната нощ, бяха възпитанички на престижни колежи. Движеха се в елитно общество, произхождаха от добри семейства, за които Керълайн и приятелките ѝ можеха само да четат светски клюки във вестниците.

Именно от този тип жени се интересува Ерик, мислеше си Керълайн.

Въздъхна, понагласи една-две непокорни къдрици и пое надолу по стълбите. Не спираше да си повтаря, че любовта ѝ е безнадеждна.

Въпреки това сърцето ѝ се разтуптя, щом видя Ерик, нехайно облегнат на външната врата. Изглеждаше великолепно в белия си панталон и светлосинята риза.

Грейс се появи във вестибюла с чаша кафе в ръка.

— Кога смятате да се върнете? — попита тя, като изгледа настойчиво и двамата.

— Трудно е да се каже — отвърна Ерик и се подсмихна. — Това ще зависи от малката тиранка, която ще ме придружава.

— Надявам се да ме осведомите, ако не смятате да се връщате за обяд — каза Грейс и тръгна към кухнята. — Приятно прекарване!

— За обяд със сигурност ще се върнем! — не се поколеба да каже Керълайн, докато Ерик ѝ държеше вратата отворена.

Той ѝ смигна.

— Ще намеря начин да се позабавим.

Керълайн не можа да прикрие усмивката си. Взеха стария кабриолет на Грейс. Ерик седна на седалката до шофьорското място.

— Изглежда, снощи партито не ви хареса особено много — каза той, след като тя се настани зад кормилото.

Младата жена помисли за миг и отвърна:

— Ами... беше малко трудно да бъда в тон с гостите.

— Така ли? Не останах с такова впечатление. Та вие бяхте почти през цялото време със Съливан.

— Знаете какво исках да кажа — отвърна Керълайн. — Но си признавам, че не се и стараех особено да общувам с останалите.

— Значи гостите не ви харесаха! — Това прозвуча като констатация.

— Не, не е вярно — възрази Керълайн. — Понякога жените сме толкова...

— Странни — подхвърли Ерик.

— Не, емоционални... Ще ми дадете ли сега ключовете за колата?

Той ѝ подаде връзка ключове.

— Ето този. — Посочи ѝ един, без да я изпуска от очи. Керълайн почувства как отново се изчервява.

— Мисля, че е време да тръгваме — смутено каза тя.

— Не е лоша идея, ако не искаме да останем цял ден на това място.

Керълайн не би имала нищо против. Запали двигателя, пое по дългата алея, а после зави към главното шосе.

— Къщата, която ще видим, да не би да е ваша? — попита тя заинтригувана.

— Да, почти е готова.

— Не разбирам. Та вие живеете в прекрасен дом, заедно с Грейс.

— Така е — каза той. — Но един мъж не може цял живот да живее заедно с леля си. Когато създам семейство, смятам да се отделя.

— Разбирам — отвърна хладно Керълайн. — Колко още ще пътуваме? — попита след това и присви очи, тъй като слънцето я заслепяваше.

— Зависи с каква скорост ще карате.

— Защо ми давате винаги такива нелепи отговори?

— А вие защо изведнъж станяхте толкова сериозна, Керълайн?
— усмихна се Ерик.

— Защото няма причина да се смея — отвърна тя. Беше ядосана, че Ерик я кара да се чувства толкова несигурна.

— Завийте тук, Керълайн — каза той любезно. — Където е пощенската кутия.

„Хюстън“ — бе изписано върху кутията за писма. Алеята, по която зави, се губеше в далечината, също като тази, която водеше към другата къща. Но това бе и единствената прилика.

Разкошна вила на три етажа с безброй прозорци, които гледаха към морето, се появи пред очите ѝ. Ако Ерик ѝ я бе обрисувал по-рано, навярно нямаше да ѝ хареса, защото предпочиташе постройки в романтичен стил. Но поради някаква неясна причина, която самата тя дори не осъзнаваше, тази къща сякаш я омагьосваше.

Керълайн осъзнаваше, че тази хармония може да бъде дело само на изключителен архитект.

— Ерик, къщата е прекрасна! — каза въодушевено тя и направи маневра с колата, за да спре близо до микробуса на строителните работници. — Но къде са майсторите?

— Това ли е всичко, което имате да кажете? Прекрасна къща, но работниците ги няма! Не забравяйте, госпожице Менсфийлд, че си имате работа с един свръхчувствителен язваджия, който не търпи критика. — Намръщи се и погледна часовника си. — Сигурно са в почивка. Нека да огледаме наоколо.

Керълайн тръгна след Ерик по тясната пътека, която се виеше покрай къщата.

— Държите се като същински надзирател на роби — подметна язвително тя.

Ерик я прониза с поглед.

— Ако бях такъв, скъпа моя, тази къща още преди няколко месеца щеше да бъде готова и изобщо нямаше да се запозная с вас.

— Защо? — попита невинно Керълайн.

— Ако не трябваше да подканям тези лентяи всеки път да работят, както се налага и сега, никога нямаше да имам язва.

Стигнаха до малка група хора, които тъкмо пиеха кафе. Ерик спря при тях.

— Здравейте, Джим! — извика той към един от мъжете. — Джим е отговорникът — поясни след това на Керълайн. После се обърна и към останалите: — Господа, искам да ви представя моята болногледачка — госпожица Керълайн Менсфийлд. Има незавидната задача да ме надзирава, като ме тормози с наставленията си.

Шепот премина през групата и Керълайн силно се изчерви. Не посмя да погледне Ерик. Когато мъжете утихнаха, тя плахо вдигна към него очи. Той я изгледа продължително и внезапно се изсмя:

— Керълайн, вие сте най-чувствителната млада жена, която познавам.

Тя го изгледа хладно, а после извърна очи.

— Не мислите ли, че не ме познавате достатъчно добре!

Ерик отново се засмя.

— Стига човек да ви погледне, за да разбере, че имам право. Червена сте като рак.

Тя се вбеси. Това вече минаваше всякакви граници! Какъв безсрамен тип! Гневно вдигна ръка срещу него, но Ерик бе по-бърз. Светкавично улови вдигнатата ѝ ръка за китката, а после стисна здраво и другата.

— Не знаех, че можете да бъдете толкова агресивна и темпераментна, Керълайн Менсфийлд — укорително поклати глава той. — Не особено добра черта за една медицинска сестра, която иначе би трябвало да бъде олицетворение на търпимостта.

Керълайн се опитваше безуспешно да се освободи, но Ерик бе прекалено силен. И явно нямаше никакво намерение да я пусне доброволно.

Тя погледна към мъжете, които без съмнение намираха тази сцена за изключително забавна.

— Поне имате благодарна публика! — В гласа ѝ се долавяше безсилен гняв.

Ерик проследи погледа ѝ и тя използва този миг, за да се освободи от хватката. Побягна оттам с всички сили.

После забеляза, че Ерик тича след нея.

— Керълайн! — викаше той отдалеч. — Върнете се веднага.

Не последва никакъв отговор. Момичето се бе притаило зад купчина летви и оттам го наблюдаваше. Той бе спрял недалеч от нея,

засенчил очите си с ръка. Оглеждаше се наоколо, търсейки я, после внезапно се обърна.

Не очакваше, че той ще се откаже толкова скоро от търсенето. Донякъде разочарована, Керълайн излезе от скривалището си и затича към другата страна на къщата. Скри се зад един храст.

Затаила дъх, зачака какво ще се случи, но отникъде не се чуваше нито звук. Ерик явно бе тръгнал в друга посока.

Излезе от прикритието си и изтърси праха и листата, полепнали върху бялата ѝ манта.

Бавно се върна по пътеката, по която бе дошла. Реши да се държи с Ерик колкото може по-равнодушно.

Изведнъж някой я улови отзад за талията. Керълайн се вцепени и едва не извика от уплаха. Но щом разпозна гласа на Ерик до ухото си, притихна.

— Сигурно си мислехте, че ще ми избягате? — прошепна той, като все още я държеше в ръцете си.

— Ако знаех, че не сте се отказали от търсенето, никога нямаше да ме намерите — каза тя, като едва успя да прикрие смеха си.

Ерик я обърна с лице към себе си. Керълайн смутено сведе очи.

— Погледни ме, Керълайн! — помоли той с мек глас.

Тя вдигна към него очи и сякаш се изгуби в погледа му. В този миг бе готова да направи всичко, което той би поискал от нея.

— Надявам се да си научила нещо от тази малка игра — каза той тихо.

— И какво трябва да бъде то?

— Помислила си, че съм се отказал да те търся, но това е било заблуда — промълви той и я привлече по-близо до себе си.

Керълайн потъна в прегръдките му и притвори очи. Бавно вдигна глава и зачака целувката на Ерик. И тя не закъсня. Най-напред нежна и предпазлива, а после все по-страстна.

Чувстваше, че и той я желае със същата сила, с която го желаше и тя. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, заиграха се с косите ѝ, а след това нежно докоснаха гърдите ѝ.

Ерик целуваше тила ѝ, докато я галеше. Керълайн тихо стенеше от удоволствие. Забрави всичко наоколо, усещаше единствено близостта му и топлината на неговото тяло.

— Хюстън! — незначайно откъде прозвуча нечий мъжки глас.

Керълайн изтръпна.

— Какво има? — запита замаяна тя и се огледа като току-що събудена от сън. Напълно бе забравила къде се намират.

— Кретени! — изруга Ерик и се отдръпна от Керълайн. — Какво има наистина? — извика гневно към мъжа. После я погледна, набързо се извини и се отдалечи от нея.

* * *

Керълайн не можеше да помръдне от мястото си. Изпитваше странна смесица от гняв и разочарование.

Приседна на един дънер, подпря с ръце главата си и се замисли.

Тръпнеше от копнеж по Ерик, а той я бе изоставил. Но нали бяха дошли дотук, за да поговори с работниците? Не се ли ядосваше само заради това, че нещата между тях бяха стигнали толкова далеч?

Обичаше Ерик повече от всеки друг мъж, когото бе срещала през живота си. Но всичко бе някак си по-различно от това, което си беше представляла. Имаше усещането, че той няма да отвърне на любовта ѝ. За една авантюра с нея сигурно нямаше да има нищо против. Но не това търсеше тя...

Керълайн се отправи към задната страна на къщата, където мъжете преди малко почиваха. Но още преди да завие зад ъгъла, спря, защото долови наблизко нечий гласове.

— Та ти говоря за малката Синклер — чу тя плътен мъжки глас. — Беше тук вчера, заедно с баща си, за да му покаже къщата. Направо е страхотна!

— Нагла и безсрамна глезла! — каза другият. — Ако Хюстън има малко разум в главата си, никога няма да се ожени за нея.

— Доколкото зная, двамата вече са решили да го направят — обади се пак първият.

— Ще съжалява. Обзалагам се, че ще стане така — отвърна другият. — Вчера Джим едва не я прати по дяволите.

Известно време бе тихо, после Керълайн дочу:

— О, вече е десет без четвърт! Хайде на работа!

Тя изчака още малко, докато двамата мъже се отдалечат. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Ерик бе единственият мъж, когото можеше

да обича, а той навярно щеше да се ожени за друга.

Тази мисъл бе просто непоносима! Но още по-болезнено бе чувството, че Ерик само си играе с нея.

Бе я поканил да види къщата, в която възнамеряваше да живее с Медълин. Дали го бе направил умишлено или от безразсъдство?

— Керълайн! — дочу тя гласа на Ерик.

Замисли се дали да се престори, че не го чува, но после реши да отговори.

— Хайде да разгледаме къщата. Искам да ти покажа всичко вътре — предложи той, след като се приближи.

Керълайн не изпитваше никакво желание да гледа стаите, в които Медълин и Ерик скоро щяха да живеят щастливи. Боеше се, че няма да може да се овладее.

— Мисля, че е време да се връщаме — рече сухо тя. — Сигурна съм, че не би искал тази сутрин да се претоварваш.

Той учудено я изгледа.

— Да, така е, но държа да ти покажа къщата!

Керълайн преглътна напирещите сълзи.

— Не мисля... — подзе тя. Но изведнъж млъкна, промърмори набързо някакво извинение и побягна покрай Ерик към колата.

Облегна се на вратата на автомобила и безутешно се разрида. След малко се поуспокои и изтри сълзите си.

Ерик бавно се приближи до нея. „Дали е забелязал, че съм плакала?“ — питаше се тя. Чувстваше се ужасно.

— Съжалявам — каза след малко. — Мислех, че съм забравила нещо в колата.

Той въпросително я изгледа, но Керълайн реши, че дори и да не ѝ повярва, трябваше да намери извинение за поведението си.

— Мислех, че съм забравила чантата си, но сигурно е у дома.

— Керълайн, дори и да беше в колата, никой от работниците нямаше...

— Да, зная — прекъсна го бързо тя. Не биваше да си мисли, че няма доверие на мъжете. — Но в нея имах лекарства, които не бива да стоят на слънце.

— Сега вече можем да разгледаме къщата, нали? — попита той с променен тон. — Сигурен съм, че ще ти хареса.

Керълайн въздъхна — нямаше да ѝ се размине.

— Добре — отвърна тя. — Но не бих искала да се бавим.

Не забеляза почти нищо от интериора. Ерик я водеше от стая в стая, а тя само машинално кимаше и вървеше смълчана до него.

Когато най-сетне се върнаха отново във вестибюла, Керълайн изпита огромно облекчение, че обиколката бе приключила.

— Изглежда, къщата не ти направи особено впечатление — констатира Ерик.

— О, напротив! — възрази тя. — Прекрасна е.

— По странен начин изразяваш въодушевлението си.

Керълайн не успя повече да се овладее. Какво го интересуваше него дали къщата ѝ харесва или не? Тя в крайна сметка не бе за нея, а за Медълин.

— Какво очакваш от мен? — избухна тя. — Казах, че ми харесва и това трябва да ти бъде достатъчно!

Той се взря учуден в нея, после сви рамене и се отправи към вратата.

— Ако искаш да се прибираме, можем да тръгнем веднага — каза мрачно Ерик.

Мълчаха през целия път. Керълайн едва преглъщаше сълзите си.

Набързо се сбогуваха, когато се прибраха. Момичето изтича в стаята си, хвърли се на леглото и избухна в сълзи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Следващите няколко часа Керълайн не излезе от стаята си. Сълзите мокреха лицето ѝ, докато се опитваше да внесе яснота в мислите си.

По някое време Грейс почука на вратата, но Керълайн я помоли да я остави сама.

Макар че лелята беше винаги внимателна с нея, сега Керълайн ѝ бе сърдита. Сама не знаеше защо — навярно за това, че не я бе предупредила за очакващото я разочарование.

Лелята бе приела с грейнало лице признанието на Керълайн, че е влюбена в Ерик. Защо не ѝ бе казала, че Ерик и Медълин ще се женят?

Изведнъж момичето се сети, че още по обяд трябваше да позвъни на доктор Шеридън. Взе болничното досие на Ерик и го прегледа много внимателно.

Кръвното налягане и пулсът от доста време вече бяха нормални. Даваше си сметка, че присъствието ѝ тук постепенно започва да става излишно.

Според доктор Шеридън тя трябваше да остане при пациента още само ден или два. Но както той ѝ каза, предпочитал първо да се консултира със свой колега дали Ерик да бъде оставен още някой и друг ден под наблюдение.

След като приключи с телефонния разговор, Керълайн слезе долу, за да се извини на Грейс, но никъде не я откри. Затова реши да се поразходи покрай брега.

Когато се върна след разходката, зърна Медълин на верандата. Предпочиташе да влезе в къщата незабелязано, тъй като нямаше никакво желание да разговаря с нея, но Медълин я бе видяла и помахала насреща ѝ.

Жестът ѝ очевидно не бе приятелски. Когато Керълайн се приближи, Медълин я стрелна с поглед, изпълнен с омраза.

— Мога само да се удивлявам на свободното време, с което разполагате при вашата напрегната работа, госпожице Менсфийлд.

Бихте ли ми казали какво изобщо търсите още в тази къща?

— Изглежда, още не ви е ясно какви са задълженията на една болногледачка, Медълин. Многократно и търпеливо съм ви обяснявала, че съм тук, за да се грижа за Ерик. — Тя подчертано високомерно изгледа съперницата си. — Очевидно да посещаваш частно училище съвсем не е гаранция, че добиваш способност да схващаш нещата.

Керълайн се изплаши от собствените си думи и се запита дали не прекали. Но после се сети, че при всеки удобен случай Медълин не бе пропускала да я попита дали скоро няма да си заминава. Това също не бе особено вежливо от нейна страна.

Опита се да присвие презрително очи по същия начин, както правеше Медълин.

— А сега бъдете така любезна да ме извините — каза настъпателно Керълайн. — Имам да върша още куп неща.

— Но Ерик го няма в къщата! — рече заядливо Медълин. — Той е у дома, за да обсъди с баща ми нещо, което не ви засяга.

Керълайн невъзмутимо я изгледа.

— Бих се учудила много, ако кажехте, че нещо ме засяга. — Тръгна, без да дочака отговор. Сама се удивяваше на себе си, че така открито бе показала неприязънта си към Медълин. Но изпитваше донякъде и гордост.

Когато влезе в трапезарията, отвън се чу шум от автомобил. Сърцето ѝ подскочи — не знаеше дали да се радва или не, ако това бе Ерик.

Зад крайчеца на завесата тя го видя да слиза от колата, докато по-възрастният господин остана на мястото си зад волана. Без съмнение бе бащата на Медълин — Максимилиан Синклер.

Докато влизаше в къщата, Ерик изглеждаше неспокоен и напрегнат. Не забеляза, че Керълайн го наблюдава от прозореца.

Когато изчезна от погледа ѝ, тя видя Медълин да се качва в колата. Малко след това отпътува с баща си.

Странно е, че Медълин не се сбогува с Ерик, помисли си Керълайн.

* * *

— Интересно ли беше? — попита Ерик ненадейно зад гърба ѝ.

Керълайн мигновено се обърна, сякаш уловена на местопрестъпление. Ядоса се, че отново се изчервява. Ерик се облегна на вратата.

— Току-що имаше честта да видиш известния индустриален бос Максимилиан Синклер — отбеляза той. — Прочут сред подчинените си като Максимилиан Страшилището.

— Изглежда, не си сред най-запалените му фенове, Ерик — опита се да се пошегува тя.

— Това е между нас казано. — Ерик бавно прекоси стаята и се отпусна в едно кресло. — Да говориш със Синклер по работа не е бог знае какво удоволствие, но днес бе просто непоносимо.

— Ерик, не бива да... — опита се да го предупреди тя.

Той вдигна ръка, за да избегне упреците.

— Зная, зная — каза сърдито. — Не бива да се вълнувам. Но Синклер е прекалено важна клечка, което значи, че към него трябва винаги да се отнасям с много по-голямо внимание, отколкото, към който и да е друг работодател. А това ми коства прекалено много усилия. След този разговор се чувствам напълно изтощен. Ако нямаш нищо против, ще се кача в стаята си, Керълайн.

— Разбира се — каза тя. — Но ми позволи преди това да те прислушам. После имам уговорена среща, а сега и бездруго е време за прегледа.

Ерик бързо излезе от трапезарията. Керълайн го настигна едва на стълбите.

— С Питър Съливан ли? — попита той неочаквано.

— Да — отвърна тя.

— Сериозно ли е?

Керълайн се усмихна. Възможно ли бе Ерик да се интересува от нея?

— Кое да е сериозно? — невинно попита тя.

Ерик я изгледа недружелюбно.

— Тази връзка — поясни той и продължи да върви напред.

— Едва ли — отвърна Керълайн. — Познавам го отскоро, и то много бегло.

— Често ли излизаш с мъже, които почти не познаваш? — Бе стигнал до вратата на стаята си. Керълайн стоеше пред своята стая, за

да вземе оттам медицинските уреди.

— Понякога — каза тя. — Имаш ли нещо против?

— Опазил ме бог! Това изобщо не ме засяга.

Керълайн взе апарата за кръвно налягане и стетоскопа и тръгна към стаята на Ерик. Той седеше навъсен на леглото.

— Имаш ли нещо против Питър Съливан? — попита тя. Интересно ѝ бе да чуе мнението му за този симпатичен, но и малко скучен мъж.

Ерик равнодушно сви рамене.

— На пръв поглед изглежда съвсем нормален. Ако харесваш този тип мъже.

— Какъв тип мъже? — попита тя и нагласи маншета. Когато случайно се докосна до него, внезапно я връхлетя отново споменът за страстната прегръдка, за жадните целувки...

— Ама че инквизиторски прийоми! — извика Ерик.

Керълайн погледна ръката му и се изплаши. Бе напмпала маншета до пръсване.

— Съжалявам — каза смутено тя.

— Само заради това, че нямам кой знае колко добро мнение за Питър Съливан, си готова да ме убиеш. По-силна си, отколкото мислех, наистина ме заболя.

— Заслужи си го — отвърна сухо тя.

— Така ли? — Той предизвикателно я изгледа. — Мога ли да попитам защо?

— Не — отвърна тя и напмпа маншета отново. — Сега стой мирно! — Кръвното му бе малко по-високо от предишните дни, но все пак в границите на нормалното. — А сега ще си съблечеш ли фланелката? — попита тя и в миг усети, че цялата се разтрепери.

Той я погледна изпод вежди и се засмя:

— Не. Първо трябва да ми кажеш „моля“.

— О, престани вече, Ерик — уморено простена Керълайн.

Но той продължаваше упорито да клати глава.

— Моля — измърмори тя накрая, не издържайки на ината му.

— Моля какво?

— Моля, съблечи си фланелката — каза тя меко.

Ерик доволно се усмихна и смъкна фланелката си.

Без дори да осъзнава, Керълайн не сваляше поглед от великолепното мъжко тяло.

— А сега какво? — попита той. — Да не искаш да прекараме така целия следобед, или ще се случи още нещо?

Тя също искаше да се случи нещо, но уви!

— Ах... да. Сега трябва да измеря пулса ти...

— Толкова ли е важно? — попита той тихо и я привлече към себе си. Погали с пръст устните ѝ, заигра се с къдриците ѝ, а после докосна тила ѝ. — Знаеш, че сме създадени един за друг, Керълайн — прошепна и я привлече още по-близо до себе си, докато устните ѝ се доближиха съвсем близо до неговите. — Знаеш го, нали? — изрече той и я целуна.

— Ерик — промълви тя. Единственото, което знаеше в този миг, бе, че е безумно влюбена в него.

Той започна бавно да разкопчава роклята ѝ. Обсипваше тила ѝ с целувки. Тя изстена и привлече главата му нежно към устните си.

След това го целуна с такава страст, която удиви дори самата нея. И изведнъж забрави всичко наоколо. На този свят съществуваха единствено тя и Ерик. Но това, което и двамата желаеха в този миг, отново не се случи.

Някой почука на вратата. Напрегнато застинаха и зачакаха този, който ги бе смутил, да си отиде.

— Ерик? — Беше гласът на Грейс.

— Един момент, моля! — извика той раздражено, без да изпуска Керълайн от прегръдките си. Погледна я и се усмихна. — Зает съм, Грейс. Нещо важно ли има?

Последва продължително мълчание. После Грейс каза:

— Искях само да знаеш, че Медълин след малко ще дойде. Току-що разговарях с нея по телефона. Ако не се чувстваш добре, бих могла да я отпратя.

Ерик облегна брадичката си върху рамото на Керълайн. Този интимен жест ѝ се стори изключително мил и трогателен.

Той прокара ръка през косата си.

— Добре! — извика високо. — И бездруго не можеш да я изгониш, Грейс.

— Разбрано — отвърна Грейс. — Тогавя до скоро.

Ерик въздъхна.

— Дали някога ще имаме щастието да ни оставят насаме? — попита мило и погали нежно Керълайн по бузата.

Но Керълайн не бе чула репликата. Медълин Синклер! Отново тази жена! Помежду им винаги заставаше тя или пък някой, който говореше за нея.

И това не е никак случайно, помисли си Керълайн. Медълин Синклер играеше прекалено важна роля в живота на Ерик. Роля, за която тя самата би могла единствено да мечтае.

Изправи се, а след това промълви:

— Не издържам вече!

— Какво има, Керълайн? — попита той, когато тя започна да прибира вещите си.

Керълайн гневно го изгледа. Отправи се към вратата, но в един миг се спря. Може би бе прекалено груба с него.

— Нима не знаеш какво ме измъчва?

— Зная какво измъчва мен — каза той. — Вероятно и при теб е същото.

„Как може да проявява такова неразбиране?“ — питаше се тя.

— Нека отук нататък приемем, че помежду ни нищо не е имало — каза тихо и отвори вратата. — Аз съм само болногледачката, а ти — пациентът. — След това излезе, без да каже нито дума повече.

* * *

Вечерта с Питър бе истинско мъчение. Керълайн едва го слушаше, докато той се опитваше да подхване някакъв разговор.

Не спираше да мисли за Ерик.

След известно време Питър явно забеляза, че тя се отегчава и ѝ предложи да се приберат.

На раздяла Керълайн се извини за провалената вечер, но той само се усмихна и ѝ пожела късмет и много щастие.

Докато отваряше вратата на стаята си, забеляза Ерик в дъното на коридора.

— Значи все пак се прибра вкъщи — иронично подхвърли той.

— Бях в Провинстаун с Питър Съливан — отвърна сухо тя.

— Така си и мислех. Навярно е била незабравима вечер, както се казва?

Тя го погледна учудено.

— Не, всъщност не, държах се ужасно подло спрямо Питър. — После спря. Какво го интересуваше Ерик? Да не би той да ѝ бе разказвал някога как прекарва вечерите си с Медълин?

— Може би така му се пада — подигравателно изрече Ерик.

— Не мисля — отвърна Керълайн. — Той беше много мил и внимателен с мен. Но вече е късно — отклони тя темата. — Ще се видим утре сутринта.

Тъкмо влизаше в стаята си, когато той каза:

— Може би няма да се видим.

— Защо?

— Утре ще се срещна с Макс и Медълин. Може да се забавя пет минути, но може и пет часа. — Уморено потърка челото си. — Тази среща ще реши нещо, което обмисляме вече от няколко седмици.

Керълайн му пожела успех и влезе в стаята си. Веднага си легна и скоро след това заспа.

* * *

На следващото утро тя се чувстваше много по-добре. Радваше се на чудесно настроение, докато отиваше в кухнята при Грейс, която изглеждаше още сънена.

— Добре ли сте? — попита Керълайн.

— Да, мила. Преди малко се видях с Ерик. Надявам се, че днес ще има успех.

— И аз се надявам на същото — каза Керълайн. — Сподели с мен, че ще се срещне с Медълин и господин Синклер, но не каза защо.

Грейс въздъхна.

— Днес ще подпише договор с концерна Синклер, което означава, че за в бъдеще ще трябва да работи единствено за него.

— Това сигурно ще бъде голям успех за Ерик — каза Керълайн.

Грейс замислено се взираше в пода.

— От една страна, така е, но не вярвам тази работа да го удовлетворява. Боя се, че приема мястото единствено заради

сигурността.

— А какво лошо виждате в това? — попита Керълайн. — Защо да не се радва, ако се сключи този договор?

Грейс отново въздъхна.

— Винаги е мечтаел с идеите си да прави щастливи хората, които искат да си построят къща покрай брега или някъде другаде сред природата, а не да потъне в някой концерн.

— Сега вече разбирам — каза Керълайн замислено. Малко след това се извини, тъй като трябваше да се обади на доктор Шеридън.

— Керълайн — рече весело лекарят. — Разговарях с колегата си. Той е на мнение, че няма нужда от болногледачка повече. Управата на клиниката ви очаква утре да бъдете навреме за обичайното дежурство.

— Утре ли? — попита тя невярващо. Беше се надявала, че ще може да остане поне още един ден.

— Е, до скоро! Убеден съм, че сте се справили със задачата си блестящо. Очаквам с нетърпение вашия доклад веднага щом се върнете в болницата.

— Да, доктор Шеридън. До утре! — каза тя разсеяно и остави слушалката.

Свлече се на стола до масичката с телефона. Утре! Значи трябваше още днес да отпътува.

Остана така дълго време, без да помръдне. Може би има самолет в късния следобед? Но може и да няма?

Когато влезе в кухнята при Грейс, за да я осведоми за телефонния разговор, опасенията и се потвърдиха. Два самолета летяха всеки ден от Ню Бедфорд до Ню Йорк, единият по обяд, а другият — късно през нощта.

За да вземе първия самолет, Керълайн трябваше веднага да се приготви за път.

Усети как пребледнява. Това означаваше, че няма да може да се сбогува с Ерик!

— Какво има, Керълайн? — попита загрижено Грейс. — Та вие сте бяла като тебешир.

Керълайн едва се усмихна.

— Не очаквах, че ще трябва така внезапно да замина...

— Мислите за Ерик ли? — попита спокойно Грейс.

Керълайн кимна.

— Толкова много ми се искаше да се сбогувам с него — прошепна тя.

— Аз ще му кажа — любезно предложи Грейс. — Не се тревожете.

Докато опаковаше куфара си, Керълайн не спираше да се ослушва за колата на Ерик. Толкова много ѝ се искаше да го види!

Вече бе готова за път, но той не се появи.

Един последен, прощален поглед към великолепната къща, в която бе изживяла и щастливи, и нещастни мигове. После отпътуваха с Грейс за Труро. Когато се сбогуваше с лелята, сълзи проблеснаха в очите ѝ.

— Не се натъжавайте, мила. Човек никога не знае какво ще му донесе бъдещето. — Грейс се усмихна. — Сигурна съм, че с вас ще се видим пак много скоро.

— Надявам се — каза тихо Керълайн. — И благодаря за всичко...

— Не си струва да говорим за това — отвърна Грейс. — А сега побързайте, за да не изпуснете самолета.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Още първия ден в Ню Йорк Керълайн така се потопи в работата си, че почти забрави за Ерик.

Но по време на почивката, когато се усамоти в кафенето на клиниката, мислите ѝ отново я върнаха назад.

Спомни си оня ден, в който бяха разглеждали къщата с Ерик. Неволно дочутия разговор между двамата работници... Дали не се заблуждаваше?

Може би Ерик нямаше намерение да се жени за Медълин. Може би прекалено прибързано бе направила своята собствена преценка. Грейс също бе засягала този въпрос, но никога не бе споменавала нищо конкретно.

А не трябваше ли веднъж завинаги да се примири и да забрави за Ерик?

Минутите за почивка отлетяха и Керълайн забърза към служебната стая. Приятелките ѝ, които бяха поели дежурство малко след нея, я атакуваха с въпроси още от вратата.

— Какво ще кажеш, Керълайн? — попита я нетърпеливо Кати. — Сигурно едва си издържала?

— Да... всъщност не зная — отвръщаше неопределено Керълайн.

— Виж я как се изчервява! — Луис прихна да се смее. След тази реплика Керълайн още повече почервения.

— Престани, Луис — помоли тя. — Няма ли друга тема за разговор, освен Ерик Хюстън?

— Ами тъкмо той ме интересува. Трябва да ми разкажеш всичко за него — настоя Луис.

— Може би някой друг път — отвърна тихо Керълайн, взе един от болничните картони и се опита да се съсредоточи в работата си.

Неочаквано от устата на Луис се изтръгна такъв вик на изненада, че Керълайн подскочи. Когато проследи погледа на приятелката си, смаяна забеляза, че до вратата стои Ерик.

— Дошъл съм, за да се оплача — каза той, но очите му грееха усмихнати.

Керълайн се ужаси.

— Бих искал да поговоря с вас на четири очи, госпожице Менсфийлд.

— Да, разбира се — едва успя да каже тя. Бе толкова объркана, че дори собственият глас ѝ прозвуча като чужд.

Погледна смутено към госпожа Шрайнър, която недоверчиво се взираше в Ерик. И още преди да успее да поиска разрешение да излезе за минутка, старшата сестра попита:

— Вие не сте ли господин Хюстън? — Очите ѝ гневно го стрелкаха. — Ако искате да се оплачете, трябва да се обърнете към мен или към управата на клиниката, а не към сестрата.

Неочаквано за всички Ерик се засмя. Това очевидно разгневи още повече госпожа Шрайнър.

— Съжалявам — каза той. — Въпросът е от частен характер. Може би трябваше да го отбележа.

Госпожа Шрайнър го изгледа недоволно, а после се обърна към Керълайн.

— Не се бавете — каза тя почти грубо.

Керълайн последва Ерик до края на коридора.

— Е? — попита след това тихо, когато се изправиха един срещу друг.

— Госпожице Менсфийлд — подзе той. Посегна към джоба на самото си, но нищо не извади оттам. — Виждате ли какво имам в ръката си?

Керълайн гледаше удивена празната длан, а после питащо вдигна очи към него.

— Нищо.

— Напълно сте права — кимна той. — Тук наистина няма нищо. Искам да кажа, че точно това е известието, което ми оставихте, когато си тръгнахте.

Керълайн силно се изчерви.

— Аз... много бързах. Нямах никакво време.

— Нямали сте време? — попита той предизвикателно. — Така ли трябваше да се отнесете към човека, който спаси живота ви?

Момичето сведе поглед.

— Постъпихте по този начин дори и след като ви показах онази прекрасна къща, която построих за себе си и за бъдещата си съпруга? — продължи да пита Ерик.

— Не бе забравимо преживяване във всеки случай. Или мислите, че ми беше много приятно да видя къщата, в която ще живеете с Медълин?

— Медълин ли? Какво общо има Медълин с къщата?

— Какво означава всичко това, Ерик? — попита Керълайн, като едва се владееше. — Бях убедена, че ще се нанесете там, когато... се ожените.

— Да се оженим ли! — възкликна той и се загледа в очите ѝ, сякаш искаше да разчете най-съкровениите ѝ мисли. — Кой ти е казал, че ние с Медълин ще се женим? — Гласът му бе съвсем притихнал.

— Ами... всъщност не зная — рече тя. — Работниците го споменаха, а и Грейс правеше намеци за същото.

— Работниците нищо не знаят, разбира се, а Грейс е чудесен човек, но очевидно не е в течение на личните ми планове — въздъхна Ерик. — Медълин може и да иска да се омъжи за мен, не зная. Но в момента с нея сме само добри приятели. От месеци насам между нас няма сериозна връзка.

Керълайн го изгледа онемяла, докато той продължаваше да говори.

— Това ли е причината да си отидеш, без да се сбогуваме? Затова ли се държеше понякога с мен толкова странно?

Тя сведе очи.

— Не можех да си обясня защо ще ме водиш в къщата, в която ще живееш с бъдещата си жена.

— Вече знаех коя ще бъде тази жена — каза Ерик и обгърна раменете ѝ. — А къщата хареса ли ти, Керълайн? — попита тихо той.

— Дали ми хареса? — прошепна тя. — Човек може само да мечтае за този прекрасен дом!

— Да, така е — съгласи се Ерик. — А сега трябва да ти кажа още нещо. Назначен съм на престижна длъжност, която ми осигурява солидни доходи.

— В концерна на Синклер? — попита Керълайн.

Ерик смаян я изгледа.

— Откъде знаеш?

Керълайн се засмя:

— Не отправяй, моля те, упреци към Грейс.

— Ти я харесваш, нали?

— О, да, много!

— Радвам се — каза той. — Керълайн, бих искал да се върнеш при мен, в новата къща. В петък ще бъде окончателно завършена, а знаеш, че не съм я построил, за да живея сам в нея.

Тя въздъхна. С какво удоволствие би го направила! Но не по този начин! Не и при тези условия.

— Ерик — подзе тя, — аз... не бих искала връзката ни да е...

— Каква, Керълайн? — учудено я погледна той.

— Несериозна — рече мрачно тя.

— Керълайн, аз не говоря за несериозна връзка. Питам те дали искаш да станеш моя жена, дали искаш да живееш с мен през лятото в Кейп Код, а през зимата в Ню Йорк...

Тя не го остави да продължи. Хвърли се щастлива в обятията му. Ерик я притисна силно до гърдите си.

— Допускам, че реакцията ти е израз на съгласие — прошепна той.

— Да! — отвърна тихо тя. — Да, да...

— Добре — каза Ерик с грейнали очи. — Тогава да вървим при доктор Шеридън.

Керълайн го отблъсна леко от себе си.

— Доктор Шеридън ли? Защо?

— Ще го помоля да ти посредничи за работа в някоя болница в Масачузетс. Не бих искал да се откажеш от професията си заради мен.

— О, Ерик! — промълви Керълайн развълнувана. Обви ръце около врата му и нежно прошепна: — Целуни ме, любов моя.

Когато най-сетне Ерик доближи устните си до нейните, Керълайн вече знаеше, че летните ѝ блянове и копнежи не бяха останали само мимолетен сън...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.